

JAMES ROLLINS

ČERNÝ ŘÁD

SIGMA Force se pokouší odhalit sto let starý plán

ČERNÝ ŘÁD

**JAMES
ROLLINS**

ČERNÝ ŘÁD

Román o Sigma Force

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2006 by Jim Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Black Order*

(Published by William Morrow)

přeložil © 2007, 2015 Zdík Dušek

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-346-4

Davidovi
za všechna dobrodružství

PODĚKOVÁNÍ

Psaní románů je i přes veškerý čas, který stráví autor o samotě před prázdnou stránkou, výsledkem kolektivní spolupráce. Existují desítky lidí, kteří na této knize zanechali svoje otisky. Zaprvé bych chtěl vyjádřit zvláštní díky Penny Hillové za dlouhé obědy, hloubavé komentáře, ale hlavně za její přátelství. To samé platí i o Carolyn McCrayové, která mě stále kope do zadku, aby mě vybičovala k lepším výkonům. Je mi samozřejmě ctí zmínit své přátele, kteří se každý týden scházejí v Cocově restauraci: Steve a Judy Preyovi, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglas, Dave Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Jane O'Rivaová, Dan Needles, Zach Watkins a Caroline Williamsová. Ti představují onu tajnou sílu, jež stojí za tímto spisovatelem. Jsem rovněž velice vděčen spisovateli Joeu Konrathovi za jeho energii, podporu a podrobnou debatu o tématech této knihy, i Davidu Sylvianovi za to, že s sebou všude tahá fotoaparát, dokonce i na nejvyšší vrcholky Sierry. Inspiraci k tomuto příběhu jsem čerpal z knih Nicka Cooka a zajímavých výzkumů Johnjoa McFaddena. Zbývají čtyři lidé, kteří mi pomáhali na všech úrovních přípravy nové knihy: má redaktorka Lyssa Keuschová, její kolegyně May Chenová, a moji agenti Russ Galen a Danny Baror. A jako vždy musím zdůraznit, že veškeré chyby ve faktech či detailech padají plně na mou hlavu.

POZNÁMKA Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

V posledních měsících druhé světové války při pádu Německa vypukla mezi dosavadními spojenci válka nová: a sice o uchvácení technologie nacistických vědců. V tomto závodě hrála každá země – Britové, Američané, Francouzi i Rusové – sama za sebe. Došlo ke krádežím patentů: na nové výbojky, na exotické chemikálie a plasty, dokonce i na pasteurizaci mléka UV zářením. Mnohé z těch nejcitlivějších patentů ovšem zmizely ve studni přísně tajných projektů, jako operace *Sponka*, při níž byly stovky nacistických vědců, kteří se podíleli na vývoji raket V-2, v tajnosti přesunuti do Spojených států.

Němci ovšem nenechávali svou technologii Spojencům lacino. Bojovali za zachování vlastních tajemství v naději, že se jednoho dne Říše zrodí znovu. Docházelo k vraždám vědců, likvidaci výzkumných laboratoří a ukrývání nákrešů do jeskyní, na dna jezer či do různých krypt. Všechno proto, aby nepadly do rukou Spojenců.

Pátrání bylo dost skličující. Nacistických výzkumných a vojenských laboratoří byly stovky a mnohé z nich se nacházely pod zemí na území celého Německa, Rakouska, Československa a Polska. Jednu z nejzáhadnějších tvořila upravená šachta před malým horským městem Breslau (Vratislav). Výzkum v tomto zařízení probíhal pod krycím označením *die Glocke*, neboli „Zvon“. Lidé z okolí udávali, že se v kraji objevují podivná světla a že tu řádí záhadné smrtelné choroby.

K dolu se jako první dostaly ruské síly. Šachta byla opuštěná. Všech dvaasedesát vědců, kteří se podíleli na tomto projektu, bylo zastřeleno. A pokud šlo o jejich vynález..., ten zmizel bůhvíkam.

Jistě víme jedinou věc: Zvon skutečně existoval.

POZNÁMKA Z VĚDECKÝCH ZÁZNAMŮ

Život je podivnější než jakýkoliv výmysl. Všechny údaje o kvantové mechanice, inteligentním designu a evoluci v této knize jsou založeny na faktech.

„Je skutečností, že evoluce představuje páteř biologie, a biologie se tudíž dostala do zvláštního postavení vědy, která je založená na nedokázané teorii. Jde tedy o vědu, nebo o víru?“

CHARLES DARWIN

„Věda bez náboženství je chromá, náboženství bez vědy je slepé.“

ALBERT EINSTEIN

„Kdo říká, že nejsem pod zvláštní ochranou Boha?“

ADOLF HITLER

1945

4. KVĚTNA

6.22

OPEVNĚNÉ MĚSTO BRESLAU, POLSKO

Tělo splývalo po zakalené vodě, která protékala plesnivými stokami. Mrtvole chlapce, nadmuté a okousané od potkanů, chyběly boty, kalhoty i košile. V obleženém městě nic nepřišlo nazmar.

Obergruppenführer SS Jakob Sporrenberg se protáhl kolem těla a rozvířil přitom vyhřezlé vnitřnosti a exkrementy, krev a žluč. Navlhčený šátek, který měl omotaný přes ústa a nos, příliš proti pronikavému pachu nepomáhal. Takhle končí velká válka. Kdysi mocní vojáci se musejí plížit kanály, aby unikli nepříteli. Ale měl své rozkazy.

Nad hlavou se mu rozléhalo dunění ruské artilerie. Po každé explozi se mu sevřely vnitřnosti. Rusové prolomili brány města, bombardovali letiště a nyní postupují tanky po dlážděných ulicích města. Na Kaiserstrasse přistávají nákladní letadla. Hlavní tepna města se změnila v přistávací plochu díky souběžným řadám hořících barelů s naftou, jejichž dým stoupá k nebi v již tak přidušeném městě a zatím brání v průniku paprsků svítání. Na všech ulicích zuřily boje. V každém domě, od pudy po sklep.

Každý dům změňte v pevnost.

Tak zněl poslední rozkaz *Gauleitera* Hankeho. Město musí vydržet tak dlouho, jak jen bude možné. Závisela na tom budoucnost Třetí říše.

A také na Jakobu Sporrenbergovi.

„*Macht schnell*,“ pobídl ostatní, kteří šli za ním.

Jednotka *Sicherheitsdienst* – ustanoveného zvláštního evakuačního komanda – ho následovala po kolena ve špinavé vodě. Čtrnáct mužů. Všichni ozbrojení. Všichni oblečení v černém. Všichni obtěžkáni vel-

kými batohy. Čtyři největší muži uprostřed, bývalí dělníci v docích u *Nordsee*, nesli na ramenou dvě tyče, na kterých byly zavěšeny obrovské bedny.

Existoval dobrý důvod, proč Rusové s takovou silou útočili na osamělé město hluboko v sudetských horách mezi Německem a Polskem. Pevnost Breslau střežila vstupní bránu k horám za sebou. Během posledních dvou let zajatci z koncentračního tábora Gross-Rosen hloubili šachty v sousedním kopci. Vykopali v něm stovky kilometrů chodeb ve službách tajného projektu, který byl uchováván v tajnosti před slídivými zraky Spojenců.

Der Riese... Obr.

I tak se rozšířily určité informace. Možná se někdo z vesničanů z okolí Václavského dolu zmínil o onemocnění, o náhlé chorobě, která postihovala i obyvatele daleko od vybudovaného komplexu.

Kdyby měli víc času na dokončení výzkumů...

Přesto se Jakob Sporrenberg tomu pomyšlení vzdíral. Neznal sice všechny podrobnosti tajného projektu, který probíhal pod kódovým jménem Chronos, ale věděl toho dost. Viděl těla těch, na nichž proběhly experimenty. Slyšel jejich výkřiky.

Hnus.

Právě to slovo ho napadalo, když měl sám pro sebe popsat to, z čeho mu tuhla krev v žilách.

S popravou vědců neměl žádné potíže. Všech šedesát dva mužů a žen odvedli ven a každému vpálili dvě kulky do hlavy. Nikdo se nesmí dozvědět, co se odehrávalo v hlubinách Václavského dolu... nebo co zjistili. Jediný výzkumník směl přežít.

Doktorka Tola Hirszfelldová.

Jakob slyšel, jak za ním šplouchá – napůl kráčela, napůl se nechala vláčet jeho muži, s rukama spoutanýma za zády. Na ženu byla vysoká, bylo jí necelých třicet let, měla drobná ňadra, ale plné boky a pěkně tvarované nohy. Vlasy jí splývaly na záda a pleť měla po několika měsících strávených v podzemí bledou. Měla zemřít spolu s ostatními, ale její otec, *Oberarbeitsleiter* Hugo Hirszfeld, dohlížeč nad celým projektem, konečně odhalil svou zkaženou, částečně židovskou krev. Pokusil se zničit svoje výzkumné záznamy, ale jeden ze strážných ho zastřelil dřív, než stačil odpálit ve své podzemní pracovně zápalný granát. Naštěstí pro jeho dceru bylo třeba, aby přežil někdo s plnými znalostmi o *die Glocke*

a výzkum tak mohl pokračovat. Ona, génius jako její otec, se v jeho práci vyznala lépe než kterýkoliv jiný vědec.

Budou z ní ale muset její vědomosti nějak dostat.

Kdykoliv se na ni Jakob ohlédl, v očích jí plál oheň. Vnímal její nenávisť jako žár z otevřené pece. Ale ona nakonec bude spolupracovat..., stejně jako její otec. Jakob věděl, jak se musí jednat s *Juden*, zejména s míšenci. *Mischlinge*. Ti byli nejhorší. Částeční Židé. Ve vojenské službě v Říši byly stovky tisíc *Mischlinge*. Židovští vojáci. Vzácná výjimka v nacistických zákonech umožnila takovým míšencům přežít a ušetřila jejich životy. Vyžadovalo to zvláštní povolení. Takoví míšenci většinou bojovali ze všech nejzuřivěji, protože potřebovali dokázat nadřazeným, že jejich loajalita patří Říši a nikoliv jejich rase.

Jakob jim stejně nikdy plně nedůvěřoval. Tolin otec dokazoval, že Jakobova podezřívavost byla oprávněná. Jeho pokus o sabotáž Jakoba nepřekvapil. Židům se nedá věřit. Je třeba s nimi skoncovat jednou provždy.

Výjimku pro Huga Hirszfelda ale podepsal samotný führer, který neušetřil jen otce s dcerou, ale i postarší rodiče, žijící někde v centru Německa. I když tedy Jakob nedůvěřoval *Mischlinge*, plně věřil svému vůdci. Dostal zcela jednoznačné rozkazy: přesuňte z dolu nezbytné zdroje k pokračování práce a zbytek zničte.

To znamenalo ušetřit dceru.

A to dítě.

Novorozeně bylo zabaleno do vaku. Jednalo se o židovské dítě, sotva měsíc staré. Dali mu lehké sedativum, aby jejich útěk neprozradilo pláčem.

Na to dítě se soustředil Jakobův pocit odporu a hnusu. Veškeré naděje Třetí říše ležely v jeho drobných ručkách – v ručkách *židovského* dítěte. Při tom pomyšlení v Jakobovi kypěla žluč. Nejraději by toho spratka napíchl na bajonet. Ale měl své rozkazy.

Také viděl, jak na toho chlapce pohlíží Tola. V očích jí planula směs ohně a žalu. Kromě toho, že pomáhala svému otci s výzkumem, dělala také náhradní matku onomu dítěti. Uspávala ho a krmila. To dítě představovalo jediný důvod, proč s nimi vůbec spolupracuje. Tola se podřídila jeho rozkazům teprve poté, co pohrozil dítěti smrtí.

Nad hlavou jim vybuchl další granát. Všichni padli na kolena, ohlušení dunivou ozvěnou. Popraskala omítka a do špinavé vody se snesla sprška prachu.

Jakob se postavil a bezhlasně zaklel.

Jeho zástupce, Oskar Henricks, přešel až k němu a ukázal na postranní chodbu kanalizace.

„Měli bychom pokračovat tímhle tunelem, *Herr Obergruppenführer*. Je to stará stoka pro případ přívalových dešťů. Podle obecní mapy chodba vede k řece, nedaleko od Katedrálového ostrova.“

Jakob přikývl. Nedaleko ostrova měli schované dva ozbrojené čluny, kde na ně čeká další jednotka. Už to k ní nebylo daleko.

Vedl je o něco rychleji, zatímco ruské bombardování nahoře ještě nabylo na intenzitě. To znamenalo jediné: začíná konečný nápor na město. Zanedlouho se zbytky německých vojáků nevyhnutelně vzdají.

Jakob dospěl k postranní chodbě a vystoupil ze zakalené vody na betonovou rampu odstupujícího tunelu. S každým krokem mu pod botami zaskřípal štěrk. Páchnoucí břěčka se na okamžik zvedla, jako kdyby se ho chystala pronásledovat.

Zbytek jednotky mu šel v patách.

Jakob si posvítil do betonové chodby ruční svítilnou. Nebyl tu o něco čerstvější vzduch? Pokračoval za paprskem světla s nově nabytým elánem. Jejich mise pomalu končí – už jsou skoro venku. Než Rusové vstoupí do podzemního bludiště chodeb, které vytvářely Václavský důl, jeho jednotka už bude v polovině Slezska. Jakob pro ně navíc na přivítanou přichystal několik pastí. Rusové a jejich spojenci nenaleznou v laboratořích nic jiného než vlastní smrt.

S tímto uspokojivým pomyšlením spíchal za příslibem čerstvého vzduchu. Betonová chodba plynule klesala. Rychlost jejich postupu se zvýšila v důsledku náhlého ticha mezi výbuchy dělostřeleckých nábojů. Rusové už vstupují do města.

Bude to jen tak tak. Řeka nezůstane průjezdná dlouho.

Jako kdyby to dítě vycítilo jejich starosti, začalo tiše plakat. Účinek sedativa zřejmě pomalu vyprchával. Jakob varoval zdravotníka, aby dítěti nedával velkou dávku. Nemohli si dovolit ohrozit jeho život. Možná to byla chyba...

Křik nabíral na hlasitosti.

Někde severně od nich vybuchl osamělý granát.

Křik se změnil v kvílení, které se odráželo ozvěnou na obě strany chodby.

„Utište to dítě!“ přikázal vojákovi, který chlapce nesl.

Vychrtlý voják s popelavým obličejem si sundal vak z ramene, přičemž ztratil černou čepici. Snažil se dítě vytáhnout ven, ale vyprovokoval tím ještě naléhavější jekot.

„D-dejte mi ho,“ prosila Tola a snažila se vytrhnout muže, který ji držel za loket. „Potřebuje mě.“

Voják s dítětem pohlédl na Jakoba. Svět nad nimi zalilo ticho. V podzemí pokračoval dětský pláč.

Jakob se zašklebil a přikývl.

Jakmile Tole přerážli pouta, promnula si zápěstí, aby se jí vrátil cit do rukou, a natáhla se po dítěti. Voják se s radostí zbavil svého břemene. Položila si dítě na pokrčenou paži, podepřela mu hlavu a jemně s ním kolébala. Naklonila se k němu a šeptala mu konejšivé zvuky beze slov. Uklidňovala novorozeně celou svou bytostí.

Křik se začal pomalu utišovat.

Jakob spokojeně kývl na stráž. Muž pozvedl luger a zaryl jej Tole do zad. Pokračovali v cestě podzemním bludištěm pod Breslau, teď už zase v tichu.

Zanedlouho přehlušil pach kouře výpary hnijící vody ve stoce. Jakobova baterka osvětlila příkrov kouře, který signalizoval konec odvodňovací stoky. Dělostřelectvo zachovávalo klid, ale neustále slyšeli téměř nepřerušované praskání střelných zbraní – zejména na východ od nich. O něco blíže znělo jasně rozeznatelné šplouchání vody.

Jakob pokynul svým mužům, aby jim kryli záda v chodbě, a mávl na radistu, aby pokročil ven. „Dejte znamení lodím.“

Voják odměřeně přikývl a odspěchal kupředu. Vzápětí zmizel v zakouřeném přítmí. Za okamžik vyslal několika světelnými záblesky smluvený signál k nedalekému ostrovu. Potrvá necelou minutu, než k nim přejíždí lodě.

Jakob se otočil k Tole. Pořád chovala v náručí to dítě, které se ztišilo a zavřelo oči.

Tola mu pohled bez mrkání oplácela. „Vy víte, že můj otec měl pravdu,“ řekla s tichou jistotou. Střelila pohledem k zapečetěným bednám a opět se zadívala na něj. „Vidím vám to ve tváři. To, co jsme udělali... zašli jsme příliš daleko.“

„Taková rozhodnutí nepřísluší ani jednomu z nás,“ odpověděl Jakob.

„A komu tedy?“

Jakob zavrtěl hlavou a začal se odvracet. Rozkazy mu předal osobně

Heinrich Himmler. Nebyl v situaci, aby mohl klást nějaké otázky. I tak ale na sobě cítil pohled té ženy.

„Vzpírá se to Bohu a přírodě,“ zašeptala.

Zavolání ho vysvobodilo z nutnosti odpovědět. „Blíží se lodě,“ ohlásil radista, který se vrátil do ústí chodby.

Jakob vyštěkl poslední rozkazy a odvedl muže ke konci tunelu, který zel na prudkém srázu řeky Odry. Přestávala je krýt tma. Na východě vycházelo slunce, ale tady nad hladinou se zatím našťestí převaloval hustý černý kouř. Jeho příkrov je ochrání.

Ale na jak dlouho?

Stále se ozývala rozjařeně znějící střelba, která připomínala ohňostrojná oslavu zničení Breslau.

Jakmile vyšli z páchnoucí chodby, Jakob si sundal z obličejů navlhčenou masku a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Rozhlédl se po olovnatě šedé hladině. Po řece k nim za monotónního hučení motorů připlouvaly dva sedmimetrové nízké čluny. Na obou předních byly pod nepromokavými celtami schovány kulometry MG-42.

Temná masa ostrova za loděmi byla sotva viditelná. Katedrálový ostrov nebyl skutečným ostrovem, protože v devatenáctém století se kolem něj nahromadilo dost naplavenin, které ho propojily s protějším břehem. S touto stranou ho spojoval smaragdově zelený litinový most rovněž z devatenáctého století. Oba ozbrojené čluny opustily svůj úkryt pod jeho pilíři a připlouvaly k nim.

Jakob zvedl oči, když závoj kouře protal jasný sluneční paprsek a dopadl na dvě věžičky katedrály, podle níž dostal ostrov své jméno. Jednalo se jen o jeden z pěti kostelů, které se na ostrově nacházely.

Jakobovi stále zněla v uších slova Toly Hirszfeldové.

Vzpírá se to Bohu a přírodě.

Promoklým oblečením mu pronikal ranní chlad. Jakobovi přešel po zádech mráz. Nejraději by byl co nejdále odtud a vymazal by z hlavy všechny vzpomínky na těch posledních několik dní.

K pobřeží dorazila první loď. Pokynul mužům, aby naložili svůj náklad, vděčný za toto vyrušení, a ještě šťastnější, že se může dát do pohybu.

Tola stála stranou s dítětem v náručí a s jedním strážným po boku. I ona upírala oči na věžičky katedrály, osvětlené sluncem. Palba už se ozývala z větší blízkosti. Slyšeli i hukot pomalu postupujících tanků a výkřiky lidí.

Kde je ten Bůh, jemuž se bojí vzepřít?

Rozhodně ne tady.

Jakmile byly obě lodě naloženy, Jakob přešel k Tole. „Nastupte si.“ Měl jí to v úmyslu přikázat co nejpříkřeji, ale něco na její tváři ho přimělo promluvit mírněji.

Poslechla. Nespouštěla oči z katedrály a myšlenkami se upírala k nebesům.

V tu chvíli si Jakob všiml, jak by mohla být krásná..., i když byla *Mischlinge*. Pak ale zakopla a zapotácěla se. Opět obrátila zrak k šedé vodě a kouřovému příkrovu. Tvář jí ztuhla jako kámen. Dokonce i pohled měla tvrdý jako křemen, když se rozhlížela po nějakém místě pro sebe a dítě.

Usadila se na lavičku na pravoboku a její hlídač ji následoval.

Jakob si sedl naproti nim a mávl na kormidelníka, aby vyrazil. „Nesmíme se opozdit.“ Podíval se po proudu. Mířili na západ, pryč od východní fronty a pryč od vycházejícího slunce.

Zkontroloval čas. Teď už by na ně mělo čekat letadlo Junkers Ju 52 na opuštěném letišti deset kilometrů odtud. Na jeho boky namalovali znak Červeného kříže, aby ho zamaskovali jako lékařský stroj. To představovalo další pojistku proti nenadálému útoku.

Čluny dopluly na větší hloubku a motory zabručely o něco hlasitěji. Teď už je Rusové nemohli zastavit. Bylo po všem.

Jeho pozornost přilákal pohyb na protější straně lodi.

Tola se sklonila nad dítětem a políbila ho na hlavičku, porostlou jemným chmýřím. Pozvedla tvář a její zrak se střetl s Jakobovým. Neviděl v jejích očích odpor ani zlost. Jen odhodlání.

Okamžitě věděl, co se chystá udělat. „Ne...“

Příliš pozdě.

Tola se narovнала, zaklonila se přes okraj lodi a vykopla nohama. S dítětem přitisknutým k hrudi se převážila do studené vody.

Její hlídač, vyděšený náhlým činem, se otočil a naslepo vypálil do vody.

Jakob se vrhl vedle něj a strhl mu paži. „Mohl bys trefit to dítě.“

Naklonil se přes okraj člunu a hleděl do vody. Všichni muži stáli na nohou. Loď se rozhoupala. Jakob neviděl nic jiného než svůj vlastní odraz. Pokynul kormidelníkovi, aby opsal kruh.

Nic.

Pozorně se rozhlížel po bublinách, které by prozradily polohu uprchlice,

ale brázda za lodí rozčeřila okolní hladinu tak, že nic neviděl. Udeřil pěstí do boku.

Jaký otec..., taková dcera...

Jedině *Mischlinge* mohla udělat něco tak drastického. Už se s tím setkal: židovské matky někdy uskrtily vlastní děti, aby je ušetřily většího utrpení. Domníval se, že Tola je silnější. Ale nakonec možná neměla na vybranou.

Zdržel se na místě, dokud si nebyl jistý. Jeho muži sledovali oba břehy. Je po nich. Hvízdavý průlet granátu nad hlavou mu vzal chuť do dalšího otálení.

Mávl na své muže, aby se znovu usadili. Ukázal na západ, k čekajícímu letadlu. Měli bedny a všechny dokumenty. Byla to nepříjemnost, ale dala se překonat. Místo jednoho dítěte se dalo použít jiné.

„Jedeme,“ rozkázal.

Oba čluny vyrazily na plný plyn kupředu.

Za okamžik zmizely v kouřové cloně z hořícího Breslau.

Tola slyšela vzdalující se zvuk motorů.

Šlapala vodu za jedním ze silných kamenných pilířů, které podpíraly dávný litinový most na Katedrálový ostrov. Jednu ruku tiskla k ústům dítěte, aby bylo zticha, a modlila se, aby stačilo nadechovat dostatek vzduchu nosem. Dítě ale bylo slabé.

Stejně jako ona.

Kulka jí protála ze strany krk. Vytékal z něj proud krve, který barvil vodu do karmínova. Vidění se rozostřilo. Pořád se ovšem ze všech sil snažila udržet dítě nad hladinou.

Před pár okamžiky se překulila do řeky s úmyslem utopit sebe i to dítě. Když ji ale obklopila studená voda a v krku ucítila palčivou bolest, její rozhodnutí vzalo za své. Vzpomněla si na sluneční záři na věžičkách katedrál. Nešlo sice o její víru, ale ten obraz jí připomněl, že za momentální temnotou se skrývají paprsky světla. Někde na světě lidé nezabíjejí své bratry. A matky netopí svoje potomky.

Prudce koplá nohama a nechala se proudem nést k mostu. Pod vodou udržovala dítě naživu vlastním dechem, když mu stiskla nos a vdechovala mu do úst vzduch z plic. I když měla původně v úmyslu zemřít, jakmile se v ní zažehl zápas o život, planul stále ohnivěji a palčivěji.

Ten chlapec nedostal ani žádné jméno.

Nikdo by neměl zemřít bez jména.

Pomaloučku a mělce vdechovala do chlapce vzduch, kopala nohama a postupovala s proudem naslepo vodou. Jen čiré štěstí ji přivedlo k jednomu kamennému pilíři a poskytlo jí útočiště.

Teď však lodě odplouvaly a ona už nemohla čekat ani o vteřinu déle.

Srdce z ní pumpovalo proudy krve. Věděla, že je dosud naživu jen díky chladné vodě. Stejný chlad ale zároveň ohrožoval na životě křehké dítě.

Vyrazila ke břehu, díky vyčerpání a necitlivosti nekoordinovanými pohyby. Potopila se pod hladinu a stáhla dítě s sebou.

Ne.

Namáhavě se vynořila. Voda jí náhle připadala těžší; měla pocit, že jí klade větší a větší odpor.

Odmítla se podvolit.

Pak špičkami prstů nahmatala dno. Vykřikla, zapomínajíc, že je stále ještě pod vodou, a nabrala si do plic pořádný lok řeky. Znovu se potopila a naposledy vykopala nohama. Hlava se jí vynořila nad hladinu a tělo splývalo k pobřeží.

Pod nohama se jí prudce zvedal břeh.

Jednou rukou a kolenem se vyškrábala z vody a tiskla k sobě malého chlapce. Na břehu padla obličejem na kamenitý svah. Neměla sílu jakkoliv se pohnout. Dítě zalévala její krev. Z posledních sil se soustředila na chlapce.

Nehýbal se. Nedýchal.

Zavřela oči a modlila se, když ji pohlcovala věčná temnota.

Plač, ksakru, plač...

Otec Varick zaslechl to mňoukání jako první.

On i jeho bratři se ukryli do vinného sklepa pod kostelem svatého Petra a Pavla. Minulou noc utekli před bombardováním. Na kolenou se modlili, aby jejich ostrov byl ušetřen. Kostel, postavený v patnáctém století, přečkal zatím všechny střídající se pány pohraničního města. Bratři nyní opět žádali nebesa o ochranu.

Při jejich tiché pobožnosti se k nim donesl plačtivý nářek.

Otec Varick se postavil, což vzhledem k jeho vysokému věku nešlo lehce.

„Kam jdeš?“ zeptal se ho Franz.

„Slyším volání svých oveček,“ odvětil otec. Během posledních dvou desetiletí občas krmil toulavé kočky a příležitostně zaběhlé psisko.

„Na to teď není čas,“ varoval ho další mnich se strachem v hlase.

Otec Varick žil už příliš dlouho na to, aby se bál smrti s tak mladickou horlivostí. Přešel přes sklep a shýbl se do krátké chodby, která končila u řeky. Tudy se dopravovalo uhlí a uskladňovalo se tam, kde nyní spočívaly zelené láhve.

Dospěl ke starým dveřím, zvedl závoru a odsunul petlici.

Opřel se ramenem do dveří a otevřel je.

Nejprve ho udeřil do nosu zápach kouře a vzápětí shlédl dolů k mňoukavému zvuku. „*Mein Gott im Himmel...*“

Pod schody na opěrné hrázi kostela ležela nějaká žena. Nehýbala se. Otec k ní přispěchal a poklekl vedle ní s novou modlitbou na rtech.

Sáhl jí na krk, aby zkontroloval známky života, ale nahmatal jen krev a čerstvou ránu. Žena byla promáčená od hlavy k patě a chladná jako kámen.

Mrtvá.

Pak se znovu ozval ten nářek... z její druhé strany.

Přesunul se a našel pod ženou malé dítě, také celé od krve.

I když bylo podchlazením celé modré, dosud žilo. Vyprostil ho zpod ženina těla. Přitom z dítěte sklouzl vak, těžký nasáklou vodou.

Chlapec.

Rychle mu přejel rukama po těle a zjistil, že ta krev není jeho.

Jen matčina.

Smutně se podíval na tu nebohou ženu. Tolik mrtvých. Rozhlédl se po protějším břehu řeky. Město hořelo a k ranní obloze stoupala mračna dýmu. Střelba neutichala. Přeplavala přes kanál? Aby zachránila dítě?

„Odpočívej v pokoji,“ zašeptal otec Varick ženě. „Zasloužila sis to.“

Vrátil se ke dveřím do sklepení. Otřel dítě od krve a od vody. Chlapec měl slabé jemné vlásky, na první pohled sněhově bílé. Nemohlo mu být více než měsíc.

Po Varickově péči začal chlapec křičet hlasitěji, obličejík sevřený námahou, ale stále zůstával slabý, měl povadlé končetiny a byla mu zima.

„Jen plakej, maličký.“

V reakci na otcův hlas chlapec otevřel napuchlé oči a zadíval se na Varicka modrým pohledem. Dítě mělo opravdu nádherně modré oči. To platí pro většinu novorozenců, ale Varick cítil, že oči tohoto chlapce si svou barvu zachovají.

Přitiskl chlapce k sobě, aby ho zahřál. Přitom si všiml nějaké barvy.

Was ist das? Otočil chlapcovu nožku. Na chodidlo mu někdo nakreslil nějaký symbol.

Ne, nenakreslil.

Vytetoval červeným inkoustem.

Otec si jej prohlédl. Vypadal jako stopa vrány.

Otec Varick ovšem strávil značnou část mládí ve Finsku, a tak okamžitě poznal, co je to za znak: jednalo se o jednu ze skandinávských run. Neměl tušení, o jakou runu jde nebo co znamená. Zavrtěl hlavou. Kdo by mohl udělat takovou pošetilost?

Střelil zamračeným pohledem po matce.

Na tom nezáleželo. Potomci nemají pykat za hříchy otců.

Otřel z dětské hlavičky poslední zbytek krve a zasunul si dítě do roucha, aby je zahřál.

„Ubohý chlapec... dostalo se mu tak krutého přijetí na svět.“

1. DÍL

1. kapitola

STŘECHA SVĚTA

SOUČASNOST

16. KVĚTNA, 6.34 HODIN

HIMÁLAJ

ZÁKLADNÍ TÁBOR NA EVERESTU, 5300 M N. M.

Vítr přináší smrt.

Tento ortel vyslovil Šerpa Taski, hlavní průvodce, s veškerou vážností a naléhavostí své profese. Měřil sotva sto šedesát centimetrů i ve svém zprohýbaném kovbojském klobouku. Nesl se ale tak, jako kdyby byl nejvyšší ze všech na této hoře. Jeho oči, pohřbené pod přimhouřenými víčky, sledovaly pleskání modlitebních praporků.

Doktorka Lisa Cummingsová zaostřila Nikon D-100 na mužovu tvář a vyfotografovala ho. I když Taski sloužil jako průvodce, zároveň se jednalo o Lisin psychometrický objekt. Šlo o dokonalého kandidáta na její výzkum.

Přijela do Nepálu na základě grantu ke studiu fyziologických důsledků výstupu na Everest bez kyslíkového přístroje. To se až do roku 1978 nikomu nepodařilo. Byl tu příliš řídký vzduch. I ostřílení horolezci vybavení lahvemi se stlačeným vzduchem pociťovali mimořádnou únavu, zhoršenou svalovou koordinaci, poruchy zraku a halucinace. Mělo se za to, že je nemožné vystoupat na vrchol osmitisícovky bez kyslíkového přístroje.

Pak se nemožné stalo skutečností – roku 1978 tyrolští horolezci dosáhli vrcholu výhradně díky vlastním plicím. V následujících letech se v jejich šlápějích vydalo nějakých šedesát mužů a žen, kteří ztělesňovali nový cíl mezi elitou horolezců.

Lisa si nemohla přát lepší zátěžový test v řídké atmosféře.

Ještě před příjezdem sem doktorka Lisa Cummingsová dokončila pětiletý projekt o účincích *vysokého* tlaku vzduchu na fyziologické procesy člověka. Přitom musela studovat hlubokomořské potápěče na palubě výzkumné lodi *Deep Fathom*. Následné okolnosti vyžadovaly, aby se pohnula dál..., v profesionálním i osobním životě. A tak přijala grant NSF na studium právě opačného extrému: fyziologických důsledků systémů s *nízkým* tlakem.

Proto se také vydala na Sřechu světa.

Lisa se přesunula, aby pořídila další snímek Taskiho. Jako mnoho místních lidí si Taski vybral jako příjmení etnické jméno své skupiny.

Poodstoupil od plápolajících modlitebních praporků, vážně pokývl hlavou a ukázal cigaretou, sevřenou mezi dvěma prsty, na vrchol, jenž se nad nimi tyčil. „Špatný den. Vítr přináší smrt,“ zopakoval, vložil si cigaretu do úst a odvrátil se. Záležitost byla vyřízená.

Pro ostatní v jejich skupině ale nikoliv.

Ze všech stran se rozezněly zvuky zklamání. Obličeje se obracely na bezmračné modré nebe. Desetičlenná skupina horolezců čekala devět dní, až se vylepší počasí tak, aby mohli vyrazit. Předtím se nikdo nedohadoval, že by nebylo rozumné stoupat v bouři, která zuřila minulý týden. Počasí rozčeřil cyklon nad Bengálským zálivem. Tábor bičovaly prudké poryvy větru, které dosahovaly rychlosti až sto šedesáti kilometrů za hodinu a dokonce jim odnesly jeden zásobní stan. Vichřice srážela lidi k zemi a spršky ledových jehliček ohlazovaly kůži jako hrubý smirkový papír.

Pak nastalo krásné a jasné ráno, ke kterému všichni upínali své naděje. Sluneční záře se odrážela od ledovce a ledopádu Khumbu. Everest se sněhovou čepičkou se nad nimi vznášel na dosah, obklopený poklidnými sesterskými vrcholky jako bílá svatební slavnost.

Lisa pořídila snad sto snímků, na kterých zachytila měnící se hru světél v jejich pohyblivé nádheře. Nyní už rozuměla místním názvům Everestu: Čomolungma, neboli bohyně Matka světa v čínštině, a Sagar-matha, bohyně oblohy v nepálštině.

Hora si skutečně vznešeně plula v oblacích jako bohyně ledu a skal. Všichni sem přicházeli, aby ji uctili a aby dokázali, že jsou hodni dotknout se oblohy. Jejich záměr nebyl levný. Šedesát pět tisíc dolarů na hlavu. Do toho patřily zásoby, vybavení, nosiči, Šerpové a samozřejmě také všichni jací, jaké si přejete. Údolím se neslo bučení jačí krávy, jed-

noho ze dvou tuctů zvířat, která měli s sebou. Tábor na svahu hory připomínal několik červených a žlutých puchýřků. Celkem pět skupin tu čekalo, až se bohové bouře utiší.

Podle jejich vedoucího Šerpy to ale nebude dnes.

„To je taková hovadina,“ prohlásil manažer bostonské společnosti, obchodující se sportovním náčiním. Na sobě měl nejnovější kombinézu a stál se zkříženýma rukama vedle sbaleného vaku. „Šest stovek denně za to, že dřepíme na zadcích. Tahá nás za fusekli. Na nebi není jediný mrak!“

Mluvil polohlasně, jako kdyby se pokoušel vyprovokovat nějakou vzpouru, kterou ovšem nehodlal sám vést.

Lisa takové typy znala. Osobnost typu D. D jako dement. Když se nad tím zpětně zamyslela, neměla s ním zřejmě spát. Při té vzpomínce se otřásla. Setkali se ve Státech, po jedné organizační schůzi v Hyattu v Seattlu a po příliš mnoha panáčích whisky. Bostonský Bob byl jen jedním z dalších přístavů v bouři..., ne prvním, a pravděpodobně také ne posledním. Jedno ale věděla jistě: u tohoto přístavu už rozhodně nezakotví.

Mohla za to zejména jeho neustálá bojovnost a agresivita.

Odvrátila se od něj s přáním, aby její mladší bratr prokázal dostatek síly zkrotit horké hlavy. Josh byl horolezec s desetiletou zkušeností a zařídil její účast na jedné ze svých výprav na Everest. Organizoval nejméně dvakrát do roka horolezecké výpravy po celém světě.

Josh Cummings pozvedl ruku. Měl plavé vlasy a štíhlou postavu jako ona a oblečený byl do černých džínů, zastrkaných do sportovních bot Millet One, a do šedé termokošile.

Odkášlal si. „Taski už dělal průvodce dvanácti výpravám. Zná hory a jejich nálady. Když říká, že je počasí příliš nevyzpytatelné na to, abychom pokračovali ve výstupu, strávíme den aklimatizací a cvičením. Kdyby měl někdo zájem, mohu také zorganizovat celodenní výpravu k rododendronovému lesu dole v údolí Khumbu.“

Jeden ze členů skupiny pozvedl ruku: „A co takhle denní výlet k hotelu Everest View? Táboříme už v těch zatracených stanech šest dní. Docela rád bych si dal horkou sprchu.“

V odpověď se ozvalo souhlasné mručení.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ namítl Josh. „Hotel je odtud celý den cesty a do pokojů tam pumpují kyslík, aby hosté netrpěli výškovou nemocí. Mohlo by to narušit vaši současnou aklimatizaci a zpomalit výstup.“

„Jako kdybychom už tak neměli dost velké zpoždění,“ utrousil Bostonský Bob.

Josh ho ignoroval. Lisa věděla, že by se její bratr rozhodně nenechal vyprovokovat k něčemu tak hloupému, jako je pokus o výstup navzdory nevlídnému počasí. I když na obloze neviděla jediný mráček, věděla, že se to může změnit během několika minut. Vyrůstala u moře na pobřeží Cataliny. Stejně jako Josh. Člověk se naučí poznávat znamení i na modré obloze. Josh sice možná neměl tolik zkušeností jako Šerpa, ale rozhodně respektoval lidi, kteří potřebné zkušenosti měli.

Lisa hleděla na sloup sněhu, který vál z vrcholu Everestu. Prozrazoval přítomnost tryskového proudění, které mohlo na vrcholu dosahovat rychlosti více než tři set kilometrů za hodinu. Sloup se natahoval do neuvěřitelné dálky. I když bouře již polevila, ve výšce osmi tisíc metrů se stále ještě nevyrovnaly tlaky vzduchu. Tryskové proudění mohlo každou chvíli přivolat nějakou jinou bouři.

„Alespoň bychom mohli vystoupat do prvního tábora,“ trval na svém Bostonský Bob. „Zabívakujeme se tam a uvidíme, jak bude vypadat počasí dál.“

Do manažerova hlasu proniklo rozčilující kňučení, kterým si chtěl vynutit ústupek. Tvář mu zbrunátněla nespokojeností.

Lisa nechápala, jak ji ten muž někdy mohl přitahovat.

Než tomu nevychovanici stačil její bratr odpovědět, ozval se další hluk. Jako by v dáli bušily bubny. Všichni se ohlédli k východu. V záři stoupajícího slunce se objevil černý vrtulník B-2 Squirrel A-Star Ecuriel tvaru sršně. Záchranná helikoptéra byla navržena speciálně tak, aby dokázala stoupat do těchto nadmořských výšek.

Na skupinu padlo ticho.

Před týdnem, těsně před vypuknutím poslední bouře, stoupala po nepálské straně Everestu jiná expedice. Podle rádiové komunikace došli do druhého tábora. Ve výšce bezmála sedmi tisíc metrů.

Lisa si zastínila oči. Stalo se něco?

Byla se podívat na klinice Himálajské záchranné společnosti v Pheriche. Ošetřovala se tu všechna možná zranění, která se skutálela ze svahů hory k jejich prahu: zlomené kosti, otoky na plicích a na mozku, omrzliny, problémy se srdcem, průjmy, sněžná slepota a také všechny typy infekcí včetně pohlavních chorob. Zdálo se, že nejvyšší místo světa hodlaly zdolávat i chlamydie a gonokoky.

Co se ale dělo teď? Rádiem nezachytili žádný nouzový signál. Kvůli řídkému vzduchu mohl vrtulník doletět jen o málo výše než k základnímu táboru. To znamenalo, že z nejvyšších výšek bylo třeba nejprve raněné snést níže. Nad sedm a půl tisíce metrů už mrtví zůstávali tam, kde padli, a vrcholové svahy Everestu se tak pomalu měnily v ledový hřbitov opuštěného náradí, prázdných vzduchových nádob a mrazem mumifikovaných těl.

Tlukot vrtule změnil tón.

„Míří sem,“ poznamenal Josh a nahnal všechny do stanů, aby vyklidili plošinu, sloužící k přistávání vrtulníků.

Černá helikoptéra se snesla přímo nad ně. Vrtule vířily kousky písku a kamenů. Kolem Lisina nosu proletěl obal od tyčinky Snickers. Modlitební praporky se zmítaly jako divé a jaci se rozptýlili. Po několika dnech horského ticha byl rachot stroje ohlušující.

Vrtulník přistál s grácií, která vůbec neodpovídala jeho velikosti. Otevřely se dveře. Vystoupili dva muži. Jeden měl na sobě zelené maskáče a na rameni mu visel samopal – voják Královské nepálské armády. Druhý byl o něco vyšší, měl červené roucho, plášť přitážený k pasu a vyholenou hlavu. Buddhistický mnich.

Oba vyšli kupředu a rychle se dali do řeči se dvěma Šerpy. Následovala krátká gestikulace a jeden muž ukázal prstem.

Na Lisu.

Mnich se k ní rychle vydal s vojákem po boku. Podle vějíře vrásek kolem očí vypadal asi na pětáctyřicet let, měl bledou pleť a karamelově hnědé oči.

Voják měl tmavší pleť a oči posazené blíže u sebe. Oči upíral někam pod její krk. Měla rozepnutou bundu a zdálo se, že jeho pozornost přilákala sportovní podprsenka, kterou měla pod vlněnou vestou.

Buddhistický mnich se jí naproti tomu uctivě zadíval do očí a mírně sklonil hlavu. Promluvil dokonalou angličtinou se slabým britským přízvukem. „Paní doktorko, omlouvám se za toto vyrušení, ale došlo k nouzové situaci. Na klinice mě informovali, že jste lékařka.“

Lisa se zamračila a na čele jí vystoupily hluboké rýhy. „Ano.“

„Nedaleký klášter postihla záhadná choroba, která nakazila téměř všechny obyvatele. Dozvěděli jsme se to od jediného posla, který došel pěšky k nemocnici v Khunde. Ihned jsme chtěli dopravit do kláštera lékaře z kliniky, ale kvůli lavině momentálně nemohou nikoho postrádat. Doktorka Sorensonová nám sdělila, že jste tady v základním táboře.“

Lisa si vybavila drobnou kanadskou lékařku. Jednou večer spolu vypily balení piv spolu se sladkým čajem s mlékem. „Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se.

„Byla byste nás ochotná doprovodit ke klášteru? Stojí sice na odlehlem místě, ale vrtulník se k němu dostane.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se a podívala se směrem k Joshovi. Přešel k nim.

Mnich potřásl hlavou a v očích se mu zračily rozpaky nad tím, že ji takhle využívá. „Jedná se asi o tříhodinovou cestu. Nevím, co tam najdeme.“ Znovu ustaraně zavrtěl hlavou.

Ozval se Josh. „Stejně tu dnes strávíme celý den.“ Dotkl se jejího lokte a naklonil se blíže. „Ale měl bych jet s tebou.“

Lisa jeho nabídku odmítla. Umí se o sebe postarat. Zároveň ale znala napjatou politickou situaci v Nepálu od roku 1996. Maostičtí povstalci zahájili partyzánskou válku v horách s cílem svrhnout konstituční monarchii a nahradit ji socialistickou republikou. Byli známí tím, že odřezávají svým obětem končetiny – jednu po druhé – farmářskými srpy. I když momentálně platilo příměří, tu a tam stále docházelo k různým ohavnostem.

Podívala se na dobře promazanou zbraň ve vojákových rukách. Když i svatý muž potřebuje ozbrojený doprovod, možná by měla znovu zvážit bratrovu nabídku.

„Já... mám sotva něco víc než lékárníčku první pomoci a nějaké monitorovací přístroje,“ řekla zajíkávě mnichovi. „Nejsem vybavena na žádnou závažnou epidemii.“

Mnich přikývl a mávl k čekajícímu vrtulníku, jehož vrtule se stále otáčela. „Doktorka Sorensonová nám dala dost léků pro první ošetření. Pilot má satelitní telefon, kterým oznámíme vaše hodnocení situace. Třeba už se všechno vyřešilo a my se vrátíme ještě před polednem.“

Při poslední větě mu přes tvář přeletěl mrak. Sám svým slovům nevěřil. Jeho tón podbarvovala hluboká starost... a něco, co připomínalo téměř strach.

Zhluboka se nadechla řídkého vzduchu. Sotva jí naplnil plíce. Složila přísahu. Kromě toho už pořídila dostatek fotografií. Chtěla se vrátit ke skutečné práci.

Mnich si musel všimnout něčeho v jejím výrazu. „Takže pojedete.“

„Ano.“

„Liso...“ začal Josh.

„Budu v pořádku.“ Stikla mu ruku. „Máš na starosti tým, který se brzy začne bouřit.“

Josh se ohlédl na Bostonského Boba a povzdychl si.

„Tak drž pevnost, dokud se nevrátím.“

Podíval se jí do očí. Nepřesvědčila ho, ale nehádal se. Ve tváři se mu zračilo napětí. „Buď opatrná.“

„Vždyť mi kryje záda nejlepší příslušník Královské nepálské armády.“

Josh vrhl pohled na zbraň osamělého vojáka. „Toho se právě bojím.“ Pokusil se zlehčit svá slova úsměvem, ale moc se mu to nepovedlo.

Lisa věděla, že z něj nic lepšího nedostane. Rychle ho objala, vzala si ze stanu lékařskou brašnu a za okamžik už se skloněnou hlavou nastupovala pod otáčející se vrtulí na zadní sedadlo záchranné helikoptéry.

Pilot nedal nijak najevo, že by o ní věděl. Voják se posadil vedle něj. Mnich, který se představil jako Ang Gelu, se připojil k Lise na zadním sedadle.

Nasadila si na uši tlumicí sluchátka, ale i tak motor při zvýšených otáčkách zaburácel. Stroj se zachvěl, jak se vrtule pokoušela opřít o řídký vzduch. Kvílení se vystupňovalo do neslyšitelných frekvencí. Konečně se vrtulník zvedl z kamenité plochy a rychle vystoupal vzhůru.

Lisa cítila, jak se jí sevřel žaludek, když se ocitli nad přílehlou propastí. Vyhlížela postranním okénkem na shluk stanů a jaků. Všimla si svého bratra. Měl paži pozvednutou v pozdravu, nebo si jen zacláněl oči před slunečním světlem? Vedle něj stál Šerpa Taski, snadno rozpoznatelný v kovbojském klobouku.

Lise se vybavila Šerpova dřívější mrazivá slova.

Vítr přináší smrt.

To nebylo zrovna příjemné pomyšlení.

Mnich vedle ní pohyboval rty v tiché modlitbě. Cítila z něj napětí..., ať už díky dopravnímu prostředku, nebo ze strachu před tím, co mohou objevit v klášteře.

Lisa se opřela a v hlavě jí stále zněl Šerpův hlas.

Vskutku zlý den.

Kráčel podél propasti dlouhými, pružnými kroky a ocelové hřeby se zakusovaly hluboko do sněhu a ledu. Po obou stranách se zvedaly útesy holé skály s kresbou hnědého lišejníku. Rokle stoupala vzhůru.

K jeho cíli.

Na sobě měl kombinézu, maskovanou v odstínech bílé a černé barvy. Hlavu mu přikrývala polární vlněná kukla a na očích měl sněhové brýle. Na zádech nesl dvacetikilogramový vak, včetně sekyry na led, připevněné k jedné straně, a smotaného lana na straně druhé.

Ani v této vysoké poloze nepotřeboval kyslíkový přístroj. Hory byly jeho domovem po celých posledních čtyřicet pět let. Byl na ně zvyklý jako kterýkoliv Šerpa, ale nehovořil jejich jazykem a z očí mu svítil jiný původ: jedno oko měl modré jako ledovec a druhé čistě bílé. Tento znak ho identifikoval stejně jednoznačně jako tetování na rameni. Dokonce i mezi *Sonnekönige*, Králi Slunce.

V uchu mu zapraskala vysílačka.

„Dospěl jsi ke klášteřu?“

Dotkl se hrdelního mikrofonu. „Za čtrnáct minut.“

„O té nehodě se nikdo nesmí dozvědět.“

„Dohlédnu na to.“ Mluvil klidným hlasem a pravidelně dýchal nosem. V hlase druhého člověka slyšel stopy strachu. Taková slabost. Jednalo se o jeden z důvodů, proč jen zřídka navštěvoval *Granitschloss*, Žulový zámek, a proč dával přednost životu mimo lidskou komunitu, jak bylo jeho právem.

Nikdo po něm nechtěl, aby se přibližoval.

Volali ho, jen když ho nejvíce potřebovali.

Ve vysílačce znovu zapraskalo. „Brzy dorazí do klášteřa.“

Nenamáhal se odpovídat. Slyšel vzdálené tepání vrtulníku. V duchu si všechno spočítal. Není třeba spěchat. Hory ho naučily trpělivosti.

Vyrovnal dýchání a pokračoval dolů k chumlu kamenných budov s červenými střechami. Klášter Temp Och stál na okraji útesu a dalo se k němu dostat pouze po jediné cestě. Mniši a žáci se jen zřídka museli starat o záležitosti zbytku světa.

Až do toho okamžiku před třemi dny.

Došlo k nehodě.

A jeho úkolem bylo zahladit stopy.

Hukot helikoptéry se blížil. Nezrychlil krok. Měl spoustu času. Bylo důležité, aby nově příchozí vstoupili do kláštera.

Pak je bude moci snáze zabít.

9.35

Při pohledu z okénka vrtulníku svět pod nimi zamrzl do podoby strohého fotografického negativu. Do zátiší kontrastů. Černých a bílých odstínů. Sněhu a skal. Mlžných vrcholů a stinných propastí. Ranní záře se palčivě odrážela od ledových hřebenů a ledovcových útesů a hrozila od ní sněhová slepota.

Lisa před jasným světlem zamrkala. Kdo by chtěl žít tak daleko od všeho? V tak nemilosrdném prostředí? Proč lidstvo neustále vyhledává tak nehostinná místa, když se mu nabízejí daleko jednodušší možnosti?

Její matka jí ale často pokládala stejnou otázku. K čemu takové extrém? Pět let na moři na výzkumném plavidle, pak další rok trénování a aklimatizace na horolezeckou výpravu, a teď se v Nepálu připravuje na zdolání Everestu. Proč tak riskuje, když může vést daleko snazší život?

Lisa na to vždy odpovídala velice jednoduše: *protože to představuje výzvu*. Copak George Mallory, horolezecká legenda, neodvážil podobně na otázku, proč lezl na Everest? *Protože tam je*. Jistě, ve skutečnosti to Mallory otráveně odsekl dotěrnému novináři. Odpovídala ale Lisa své matce nějak promyšleněji? Co tady nahoře vlastně dělá? Každodenní život před člověka klade řadu výzev: uživit se, našetřit si na penzi, najít si lásku, přežít ztrátu, vychovat děti.

Lisa se takovým myšlenkám vzpírala, protože si uvědomovala svoje obavy z toho, k čemu by jí podobné úvahy mohly přivést. *Co když žiji v extrémních podmínkách, abych se vyhnula skutečnému životu? Není to náhodou ten důvod, proč mým životem prošlo tolik mužů, aniž by se kterýkoliv z nich zastavil na delší dobu?*

A přesně tak dopadla. Bylo jí třiatřicet, byla sama a neměla žádné vyhlídky kromě pokračování ve výzkumu a spacáku pro jednu osobu místo postele. Třeba by si měla oholit hlavu a přestěhovat se do jednoho z těch horských klášterů.

Vrtulník se zachvěl a začal stoupat.

Obrátila svou pozornost k přítomnosti.

Ach, k čertu...

Lisa zatajila dech, když helikoptéra jen těsně minula ostrý okraj skály. Stroj se jen tak tak vyhnul ledové římse a spustil se do sousední propasti.

Násilím se přiměla odtrhnout křečovitě sevřené prsty od opěradla křesla. Najednou domek s třemi ložnicemi a dvěma a půl dětmi nezněl tak špatně.

Ang Gelu se naklonil kupředu a ukázal mezi pilotem a vojákem pod ně. Jeho slova spolkl řev vrtule.

Lisa přitiskla tvář ke dveřnímu okénku, aby vyhlédla ven. Zahnuté plexisklo ji studilo do tváře. Pod sebou si všimla prvního kousku jiné barvy než černé nebo bílé. Několik červených střech. Malý shluk osmi kamenných domků na plošině, rámované ze tří stran šestitisícovými vrcholy a ze čtvrté strany kolmou skalní stěnou.

Klášteř Temp Och.

Vrtulník začal strmě klesat k budovám. Lisa si na straně všimla terasovitého políčka s bramborami. Na další plošině stálo několik ohrad a chlévů. Nikde žádný pohyb. Nikdo nevyšel přivítat hlučné příchozí.

Ještě zlověstnějším znamením byly kozy a modré bharalské ovce v ohradách. Ani ty se nehýbaly. Místo toho, aby pobíhaly v panice pod burácející helikoptérou, ležely na zemi v nepřírozené poloze se zkroucenýma nohama a zalomenými krky.

Ang Geluovi tento výjev také neunikl. Mnich se zhroutil do svého sedadla a jeho pohled se střetl s jejím. Co se stalo? Na předních místech se rozproudila nějaká hádka mezi pilotem a vojákem. Pilot zjevně nechtěl přistát. Voják debatu vyhrál tím, že položil dlaň na svou zbraň. Pilot se zamračil a upravil si na obličej kyslíkovou masku. Ne kvůli potřebě dalšího vzduchu, ale ze strachu před nákazou.

I tak ovšem poslechl vojákovy rozkazy. Ubral plyn a navedl stroj blíže k zemi. Zamířil tak daleko od ohrad, jak to jen šlo, a klesal k okraji klášterního políčka brambor.

Pole se před nimi zvedalo v podobě jakéhosi stupňovitého amfiteátru s řadami drobných zelených výhonků. Pěstování brambor ve vysokých nadmořských výškách tu zavedli na počátku devatenáctého století Britové a následně se brambory staly hlavní plodinou oblasti. Vrtulník dosedl se silným otřesem na kamenitou půdu a rozmáčkl řádek rostlin. Sousední rostliny se zmítaly ve víru od otáčejících se lopatek vrtule.

Stále je nikdo nepřicházel přivítat. Lisa si představila mrtvá zvířata. Copak tu nezbýval nikdo, koho by mohli zachránit? Co se tu přihodilo? Hlavou jí vířily různé možné příčiny nemoci spolu s cestami nákazy: požitím, vdechnutím, dotykem. Nebo ta choroba nebyla nakažlivá? Potřebovala více informací.

„Asi byste tu měla zůstat,“ navrhl jí Ang Gelu, když si rozepínal bezpečnostní pásy. „My zatím prozkoumáme klášter.“

Lisa zvedla ze země lékařskou brašnu a zavrtěla hlavou. „Já se nemoci nebojím. A třeba narazíme na otázky, které budu moci zodpovědět jedině já.“

Ang Gelu přikývl, spěšně prohodil pár slov s vojákem a otevřel dveře. Vylezl a otočil se, aby podal pomocnou ruku Lise.

Do vyhrátého nitra pronikl zvenku mrazivý závan vzduchu, poháněný otáčející se vrtulí. Lisa si natáhla přes hlavu kapuci bundy a cítila, jak onen studený poryv vyfoukl z kabiny i tu trochu kyslíku, která v této nadmořské výšce ještě ve vzduchu zbývala. Nebo se jí to možná jen zdálo díky strachu. Její slova byla statečnější, než jak se ve skutečnosti cítila.

Uchopila mnicha za ruku. I přes vlněné rukavice vnímala jeho sílu a teplo. Nenamáhal se zakrývat vyholenou hlavu a zdálo se, že ledový chlad ani nevnímá.

Vystoupila, ale zůstala příkrčeně stát pod vrtulí helikoptéry. Voják vylezl jako poslední a pilot zůstal v kabině. Sice přistál, přesně podle rozkazů, ale nehodlal nic riskovat tím, že by opustil svoje útočiště.

Ang Gelu zabouchl dveře a trojice se spěšně vydala přes bramborové pole k chumlu kamenných budov.

Ze země vypadaly červené střechy vyšší než ze vzduchu. Ústřední budova mohla dosahovat do výšky tříposchodového domu a nahoře byla zakončena střechou ve stylu pagody. Všechny stavby byly detailně zdobené. Nástěnné malby v duhových barvách kolem dveří a oken. Dveřní a okenní překlady ze zlatých lístků. Chtivě a výsměšně hledící kamenní draci a bájní ptáci v rozích střech. Řadu budov propojovala krytá sloupořadí, mezi nimiž vznikaly drobné dvorky a zákoutí. Na kůlech stály dřevěné modlicí mlýnky s vyrytými starými nápisy. Ze střech plápolaly různobarevné modlitební praporky a pleskaly v občasných poryvech větru.

I když celý klášter vypadal tak trochu jako z pohádky, jako jakási horská verze Šangri-la, Lisa i tak mimoděk zpomalovala. Nic se tu nehýbalo. Většinu oken uzavíraly okenice. Těžce na ně doléhalo ticho.

Kromě toho se ve vzduchu vznášel jakýsi zřetelný zápach. I když Lisa pracovala spíše jako výzkumník, vystudovala medicínu a setkala se už v životě s řadou úmrtí. Páchnoucí miasma hniloby se nedalo tak jednoduše odfouknout. Modlila se, aby pocházelo jen z dobytka na protější straně pavilonu. Ale vzhledem k tomu, že se po jejich příletu zatím nikdo neukázal, nechovala příliš velké naděje.

Ang Gelu kráčel v čele, s vojákem po boku. Lisa musela přidat do kroku, aby jim stačila. Prošli mezi dvěma budovami a zamířili k centrální, nejvyšší stavbě.

Na hlavním nádvoří leželo poházené zemědělské nářadí, jako kdyby ho tu někdo zanechal ve spěchu. Válel se tu převrácený vozík, do něhož byl stále ještě zapřažený jak. Mrtvé zvíře nehybně spočívalo na boku a břicho mu nadouval otok. Mléčně zakalené oči na ně nehybně zíraly. Z černých naběhlých pysků vystupoval jazyk.

Lisa si všimla, že tu chybí mouchy a ostatní hmyz. Vyskytovaly se vůbec v téhle nadmořské výšce? Nebyla si jistá. Rozhlédla se po obloze. Nikde žádní ptáci. Žádný zvuk, s výjimkou tlumeného větru.

„Tudy,“ řekl Ang Gelu.

Mnich vyrazil k vysokým dveřím, které vedly do ústřední stavby, jež zjevně sloužila jako hlavní chrám. Zkusil kliku, zjistil, že není zamčeno, a otevřel. Dveřní panty zasténaly.

Uvnitř blikala první známka života. Po obou stranách dveří zářily lampy o velikosti sudů s několika knoty. Svítilny, napájené jačím máslem. Pach v místnosti byl silnější než venku. To nevěstilo nic dobrého.

Ani vojákově se teď nechtělo překračovat práh. Přehodil si zbraň z ruky do ruky, jako kdyby si dodával odvalu. Mnich jednoduše vešel dovnitř. Zavolal na pozdrav. Jeho slova se odrazila ozvěnou od stěn.

Lisa vstoupila za Ang Geluem. Voják zůstal na stráži u dveří.

Nitro chrámu osvětlovalo několik dalších lamp. Po obou stranách lemovaly stěny vysoké modlicí mlýnky a vedle bezmála třímetrové sochy Buddha z týkového dřeva hořely svíčky s vůní jalovce a tyčinky kadidla. Za Buddhovými rameny stáli vyrovnáni další bohové pantheonu.

Když Lisiny oči přivykly zdejšímu šeru, povšimla si řady nástěnných maleb a jemně vyřezávaných dřevěných mandal, které zobrazovaly výjevy, jež v mihotavém světle lamp vypadaly démonicky. Vzhledla. Na trámch visely shluky dalších lamp, které ale byly všechny temné a studené.

Ang Gelu znovu zavolal.

Nad hlavami jim něco zavržalo.

Po tom nenadálém zvuku všichni ztuhli. Voják rozsvítil baterku a namířil s ní vzhůru. Po stropě poskakovaly a chvěly se stíny, ale nikde nic.

Znovu se ozvalo zavržení prken. Nad nimi někdo chodil. Přes neklamnou známku přítomnosti života Lise naskákala po celém těle husí kůže.

Promluvil Ang Gelu: „Nahore je soukromá meditační místnost. Vzadu jsou k ní schody. Podívám se tam. Vy zůstaňte tady.“

Lisa chtěla poslechnout, ale cítila na sobě tíhu lékařské brašny i odpovědnosti. Všechna ta zvířata nezabila lidská ruka. Tím si byla jistá. Jestli tu někdo přežil, někdo, kdo by jim mohl sdělit, co se stalo, měla by si s ním promluvit ona.

Povytáhla si vak výš na rameno. „Jdu s vámi.“

Přes pevné odhodlání v hlase ovšem nechala kráčet Ang Gelua prvního.

Mnich se vydal kolem Buddhovy sochy ke klenutým dveřím neda-leko zadní stěny. Protáhl se zlatě vyšívaným brokátovým závěsem, za nímž pokračovala malá chodba do útrob budovy. Zavřenými okenicemi pronikalo dovnitř jen několik světelných paprsků, které dopadaly na vybělenou zeď. Karmínové cákance a skvrny podél jedné stěny nevyžadovaly podrobnější ohledání.

Krev.

V polovině chodby trčely z postranních dveří ochablé nahé nohy... uprostřed černé kaluže. Ang Gelu pokynul Lise, aby se vrátila zpátky do chrámu. Zavrtěla hlavou a obešla ho. Neočekávala, že by ležícího člověka mohla zachránit. Na první pohled se dalo poznat, že dotyčný je po smrti. Instinkt ji ale i tak přilákal blíže. Pět kroků dospěla k tělu.

V jediném okamžiku přehlédla celou scénu a ucouvla.

Nohy. Nic víc tu z toho muže nezůstalo. Jen dvě končetiny, odseknuté v polovině stehna. Nahlédla dále do místnosti – a naskytl se jí pohled na jatka. Uprostřed místnosti ležely naskládané nohy a ruce jako polena na podpal.

A podél jedné stěny leželo několik úhledně srovnaných hlav, které hleděly doprostřed místnosti a zdálo se, že se v jejich očích zračí hrůza nad tím vším.

Ang Gelu se k ní připojil. Ztuhl a zamumlal něco, co znělo zčásti jako modlitba a zčásti jako kletba.

V tu chvíli se na opačném konci místnosti něco pohnulo, jako kdyby

ho to zaslechlo. Zvedlo se to z protější strany hromady končetin. Nahá postava s oholenou hlavou a zmáčená krví jako novorozeně. Byl to jeden z klášterních mnichů.

Z hrdla se mu vydralo hluboké zasyčení. Oči se mu v chabém světle leskly šílenstvím jako oči vlka v noci.

Vypotácel se k nim a táhl za sebou po prknech metrový srp. Lisa ustoupila o několik kroků do chodby. Ang Gelu pozvedl prosebně dlaně, aby toho člověka uklidnil, a tiše jej oslovil:

„Relu Na,“ řekl. „Relu Na.“

Lisa si uvědomila, že Ang Gelu toho šílence poznal – znal ho zřejmě ze své dřívější návštěvy v klášteře. Prostá skutečnost, že jej oslovil jménem, toho muže polidštila a zároveň dodala celému výjevu na hrůznosti.

Mnich skočil s drásavým skřekem po svém spoluvěrci. Ang Gelu před srpem snadno uhnul. Koordinace pohybů toho muže vzala za své spolu s jasnou myslí. Ang Gelu ho sevřel oběma rukama a přitiskl jej k jedné straně dveřního otvoru.

Lisa rychle zareagovala. Shodila si z ramene brašnu, rozepnula ji a vytáhla z ní kovovou schránku. Palcem odklopila víko.

Uvnitř ležela řada plastových injekčních stříkaček s nouzovými léky: morfinem na bolest, epinefrinem proti anafylaktickému šoku a lasixem na plicní edém. I když měla každá injekce popisek, Lisa znala jejich polohu nazpaměť. V nouzi se hraje o každou vteřinu. Vytáhla z pouzdra poslední injekci.

Midazolam. Intravenózní sedativum. Maniakální záchvaty a halucinace nejsou ve vysokých polohách nijak vzácné a čas od času vyžadují lékařský zásah.

Zuby sundala čepičku z jehly a vyběhla kupředu.

Ang Gelu toho muže stále pevně svíral, ale mnich se v jeho objetí divoce zmítal a kroutil. Ang Gelu měl rozbitý ret a zarudlé skvrny všude po krku.

„Držte ho nehybně!“ vykřikla Lisa.

Ang Gelu dělal, co mohl – ale přesně v tom okamžiku, jako by vycítil lékařčin záměr, sebou šílenec prudce hodil kupředu a zakousl se Ang Geluovi do tváře.

Mnich zaječel, když mu muž začal drásat kůži z kosti.

Ale nepovolil.

Lisa mu přispěchala na pomoc a vrazila šíleneci do krku jehlu. Vstříkla do něj celou dávku. „Pusťte ho!“

Ang Gelu s ním tvrdě udeřil o rám dveří, až tomu muži zaduněla lebka o dřevo. Ustoupili.

„Sedativum začne působit během necelé minuty.“ Sice by dávala přednost injekci přímo do žíly, ale ta se jí nemohla podařit, když sebou ten člověk tak házel. Intramuskulární aplikace bude muset postačit. Jakmile se zklidní, bude mu moci poskytnout další péči a třeba i zjistit nějaké odpovědi.

Nahý mnich zasténal a zahrabal si rukou ke krku. Sedativum pánilo. Vrhł se jejích směrem a shýbl se pro srp, který mu předtím vypadl. Narovnal se.

Lisa odtáhla Ang Gelua kousek zpátky. „Počkejte...“

Prásk!

Úzkou chodbou zaburácel ohlušující výstřel. Mnichova hlava se rozprskla do podoby úlomků kostí a krve. Jeho tělo se pod ním zhroutilo a padlo na podlahu.

Lisa a Ang Gelu ohromeně hleděli na střelce.

Nepálský voják měl pušku přiloženou k líci a pomalu ji sklonil. Ang Gelu mu začal v jeho rodném jazyce spílat a div že mu zbraň nezabavil.

Lisa přešla k mrtvému a zkontrolovala mu pulz. Nic. Prohlížela si jeho tělo a pokoušela se něco zjistit. K určení příčiny šílenství by byla třeba moderní pitevna s nejnovějším vybavením. Podle poslova vyprávění ta podivná nemoc nepostihla jen jednoho člověka, ale různou měrou i ostatní.

Ale v čem spočívala příčina? Pili ve vodě nějaký těžký kov? Došlo k podzemnímu výronu jedovatého plynu? Nebo uskladněné obilí kontaminovala nějaká toxická plíseň? Mohl to mít na svědomí virus, jako Ebola? Nebo šlo o novou formu nemoci šílených krav? Lisa si snažila vzpomenout, jestli jsou na ni citliví jaci. Představila si nadmutou mrtvolu na nádvoří. Nevěděla.

Ang Gelu se vrátil k ní. Ze tváře měl krvavou kaši, ale zdálo se, že si svoje zranění ani neuvědomuje. Veškerou bolest soustředil na tělo, které leželo před ní.

„Jmenoval se Relu Na Havarši.“

„Vy jste ho znal?“

Mnich přikývl. „Byl to bratranec muže mé sestry. Z malé vesničky v Raise. Dostal se pod vliv maoistických povstalců, ale stupňující se ukrutnosti se přičily jeho povaze. Uprchl. To se mezi povstalci rovnalo trestu smrti. Abych ho ukryl, zařídil jsem mu místo v klášteře, kde ho

jeho bývalí soudruzi nemohli nikdy najít. Zde našel poklidné místo, kde se mohl zhojit..., nebo jsem se za to alespoň modlil. Nyní si musí k věčnému míru nalézt vlastní cestu.“

„To je mi líto.“

Lisa se postavila. Představila si hromadu končetin ve vedlejší místnosti. Způsobilo snad šílenství nějaký posttraumatický šok, který jej nutil, aby uskutečnil to, z čeho měl největší hrůzu?

Nad hlavou se jim ozvalo další zaskřípání.

Oči všech se upřely vzhůru.

Lisa už málem zapomněla, co je všechny vlákalo sem dozadu. Ang Gelu ukázal k příkrému schodišti vedle závěsů do chrámu. Předtím si ho nevšimla. Byl to spíš žebřík než schodiště.

„Půjdu tam,“ řekl.

„Musíme se držet pohromadě,“ namítla. Přešla k brašně a připravila si do ruky další injekci sedativa. „Hlavně zařídte, ať tenhle šílený pistolník sundá prst ze spouště.“

Voják se jal stoupat po žebříku jako první. Porozhlédl se po jeho bezprostředním okolí a mávl na ně, že mohou za ním. Lisa vylezla nahoru a objevila prázdnou místnost. V jednom rohu ležely kupy tenkých polštářků. Místnost byla cítit pryskyřicí a kadidlem, které sem zavánělo z chrámu pod nimi.

Voják mířil zbraní na dřevěné dveře na opačném konci místnosti. Pod dveřmi prosvítalo mihotavé světlo. Než se kdokoliv stačil pohnout, po proužku světla se kmitl stín.

Někdo tam byl.

Ang Gelu pokročil kupředu a zaklepal.

Vrzání ustalo.

Ang Gelu zavolal přes dveře. Lisa jeho slovům nerozuměla, ale dotyčný na druhé straně ano. Ozvalo se zaskřípání kusu dřeva. Nadzvedla se závora. Dveře se mírně pootevřely – ale dál už ne.

Ang Gelu položil na dveře dlaň.

„Buďte opatrný,“ zašeptala Lisa a ještě pevněji sevřela injekční stříkačku – svou jedinou zbraň.

Ang Gelu zatlačil a otevřel dveře dokořán. Místnost za nimi nebyla větší než šatna. V jednom rohu stála špinavá postel. Na stolku hořela olejová lampička. Ve vzduchu visel štiplavý pach moči a stolice z nočníku u postele. Ať už se tu ukrýval kdokoliv, nevycházel řadu dní.

V rohu stál zády k nim nějaký stařec. Na sobě měl stejné roucho jako Ang Gelu, ale šaty měl rozedrané a zašpiněné. Dolní záhyby si svázel dohromady kolem stehen, takže bylo vidět nahé nohy. Právě psal na stěnu. Prstem.

Namočeným ve vlastní krvi.

Další šílenec.

V druhé ruce držel krátkou dýku a nohy měl poseté hlubokými zářezy, odkud čerpal svůj inkoust. Pokračoval v práci, i když Ang Gelu vstoupil.

„Lamo Khemsare,“ promluvil Ang Gelu starostlivě a ostražitě.

Lisa vstoupila za ním s připravenou injekcí mezi prsty. Kývla na Ang Gelua, když se na ni podíval. Také pokynula vojákovi, aby se stáhl zpátky. Nechtěla, aby se zopakovala situace zezdola.

Lama Khemsar se otočil. Měl ztrhané rysy a jeho oči vypadaly skelné a mléčně zakalené, ale světlo svíce se v nich odráželo jasně, až příliš jasně, s horečnatým leskem.

„Ang Gelu,“ zamumlal starý mnich a omámeně civěl na stovky řádků textu, kterým popsal všechny čtyři stěny. S pozvednutým krvavým prstem byl připraven pokračovat ve své práci.

Ang Gelu k němu pokročil a ve tváři se mu zračilo ulehčení. Opat kláštera ještě zcela nezešílel. Možná od něj zjistí nějaké informace. Ang Gelu ho oslovil jejich rodným jazykem.

Lama Khemsar přikývl, i když se nenechal odlákat od svého díla, psaného krví. Lisa si prohlížela stěny, zatímco Ang Gelu dál starce přemlouval. I když Lisa to písmo neznala, viděla, že jde o opakování stejné skupiny symbolů stále znovu a znovu.

Lisa cítila, že nápisy musejí mít nějaký smysl, a proto vytáhla z vaku fotoaparát. Od pasu jej namířila na stěnu a stiskla spoušť. Zapomněla, že má blesk.

Na zlomek vteřiny místnost osvětlila jasná záře.

Stařec vykřikl. Prudce se rozmáchl dýkou a řal vzduchem. Ang Gelu polekaně uskočil. On ale cílem nebyl. Lama Khemsar vyhrkl několik

slov v čiré hrůze a podřízl si ostrím dýky hrdlo. Červená linka se okamžitě změnila v pulzující proud krve. Dýka se zařizla hluboko do průdušnice a v krvi se s posledním mnichovým dechem objevily bublinky.

Ang Gelu se vrhl kupředu a srazil ostří stranou. Zachytil lamu Khemsara a v náručí jej položil na zem. Jeho roucho, paže i klín promáčela starcova krev.

Lisa odložila fotoaparát i vak a přispěchala mu na pomoc. Ang Gelu se pokoušel zastavit krvácení z rány, ale jeho snaha byla předem odsouzena k nezdaru.

„Pomozte mi s ním na podlahu,“ řekla Lisa. „Musím zabezpečit dýchací trubici.“

Ang Gelu zavrtěl hlavou. Věděl, že je všechno marné, a jen starého lamu mírně kolébal. Stařec už dodýchal a z rány přestaly vycházet bubliny. Věk, ztráta krve a dehydratace lamu Khemsara zcela vysílily.

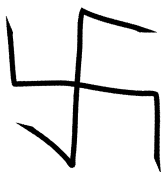
„Omlouvám se,“ řekla Lisa. „Myslela jsem si...“ Mávla rukou ke stěně. „Myslela jsem si, že by to mohlo být důležité.“

Ang Gelu potřásl hlavou. „Nedává to sebemenší smysl. Je to jen drmolení pomatence.“

Lisa nevěděla, co by měla dělat jiného, a tak vytáhla stetoskop a vsunula jej starci pod roucho. Snažila se zamaskovat vlastní pocit provinilosti tím, že předstírala pilnou práci. Naslouchala, ale zbytečně. Žádný tep. Pak ale nahmatala na mnichových žebrech nějakou podivnou jizvu. Jemně odhrnula roucho a podívala se na starcovu hrud'

Ang Gelu sledoval směr jejího pohledu a prudce vydechl.

Zdálo se, že se lama Khemsar nerozhodl psát pouze po stěnách, ale i sám po sobě. Na hrudi měl stejnou dýku a s největší pravděpodobností také stejnou rukou vyryté další znamení. Narozdíl od podivných symbolů na stěně si tento ale nemohli s ničím splést.

Svastika.

Než stačili jakkoliv zareagovat, budovou otřásl první výbuch.

Vylekaně se probudil.

V zimničné temnotě jím otřásl dunění hromu. To nebyl hrom, ale exploze. Z nízkého stropu se na něj snášel prach. Zmateně se posadil a snažil se přijít na to, kde je. Místnost se kolem něj trochu točila. Shodil ze sebe ušpiněnou vlněnou pokrývku. Ležel na podivném kavalci a na sobě neměl nic než plátěnou bederní roušku. Zvedl paži. Chvěla se. Ústa měl vyschlá, a i když ležel v zastíněné místnosti, bolely ho oči. Otřásl jím křečovitě zachvění.

Netušil, kde je, a dokonce ani, kolikátého je.

Spustil nohy z lůžka a pokusil se vstát. To nebyl dobrý nápad. Celý svět opět zčernal. Zhroutil se k zemi a málem upadl znovu do bezvědomí, ale probral ho zvuk střelby. Ze samopalů. Zblízka. Krátkou dávku vystřídalo ticho.

Zase se pokusil vstát, tentokrát ještě s větším odhodláním. Vrátila se mu paměť, zrovna když se natáhl k jediným dveřím, pozvedl se na paže a pokusil se otočit klikou.

Zamčeno.

„To byl vrtulník,“ řekl Ang Gelu. „Právě byl zničen.“

Lisa stála u strany vysokého okna. Před okamžikem, jakmile dozněl rachot výbuchu, se vrhli k oknům a otevřeli okenice. Voják měl pocit, že na nádvoří pod nimi zahlédl nějaký pohyb, a naslepo vypálil.

Nikdo palbu neopětoval.

„Nemohl to být pilot?“ zeptala se Lisa. „Třeba vznikl nějaký problém s motorem a on od něj v panice utekl.“

Voják zůstal na svém místě u okna, opíral zbraň o rám a rozhlížel se po okolí.

Ang Gelu ukázal na sloup olejovitého dýmu, který stoupal z bramborového políčka, přesně z místa, kde zanechali helikoptéru. „Nemyslím, že by šlo o mechanickou závadu.“

„Co uděláme teď?“ zeptala se Lisa. Vyhodil snad jejich vrtulník do vzduchu další ze šílených mnichů? Pokud ano, kolik maniaků se ještě

po klášteře pohybuje? Představila si toho divokého muže se srpem a starce, který mrzačil sám sebe... Co se tu ke všem čertům dělo?

„Musíme odtud,“ řekl Ang Gelu.

„A kam půjdeme?“

„Ve vzdálenosti jednoho denního pochodu se nachází několik malých vesnic a usedlostí. Ať už se tu odehrálo cokoliv, rozhodně k vyšetření nebudeme stačit my tři.“

„Ale co ostatní? Třeba tu jsou lidé, kteří nebyli postiženi tak vážně jako bratranec vašeho švagra. Neměli bychom se jim pokusit nějak pomoci?“

„V první řadě se musím postarat o vaše bezpečí, doktorko Cummingsová. Úřady se musí neprodleně dozvědět, že je třeba vyslat posily.“

„Ale co když je původce té záhadné nemoci nakažlivý? Tím bychom jej jenom rozšířili do obydlených oblastí.“

Mnich se dotkl zraněné tváře. „Po zničení vrtulníku nemáme k dispozici žádný prostředek komunikace. Pokud tu zůstaneme, zemřeme rovněž... a nikdo se o nás nedozví.“

Měl pravdu.

„Můžeme minimalizovat styky s dalšími lidmi, dokud nezjistíme víc,“ pokračoval. „Zavoláme o pomoc, ale budeme se držet v bezpečné vzdálenosti.“

„Žádný fyzický kontakt,“ zahučela.

Přikývl. „Informace, které známe, za to riziko stojí.“

Lisa pomalu přikývla. Dívala se na sloup černého kouře, který stoupal k modrému nebi. Jeden z jejich skupiny už je možná po smrti. Nijak se nedal odhadnout počet nakažených. Exploze jistě přiláká ostatní. Jestli mají uniknout, musejí si pospíšet.

„Pojďme,“ řekla.

Ang Gelu ostře promluvil na vojáka. Ten se napřímil, přikývl a s připravenou zbraní se stáhl ze svého místa u okna.

Lisa se naposledy ustaraně rozhlédla po místnosti a mrtvém mnichovi a zvažovala riziko nákazy. Jsou už infikovaní? Přistihla se, jak povědomě kontroluje vlastní zdravotní stav, zatímco následovala ostatní z místnosti a dolů po žebříku. Měla sucho v ústech, bolely ji čelistní svaly a v hrdle jí divoce tepalo. Ale to byl jen strach, nebo ne? Typická reakce „útoč nebo uteč“, normální spontánní reakce. Sáhla si na čelo. Vlhké, ale nikoliv horečnaté. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila,

a připustila si vlastní pošetilost. I kdyby ta nemoc byla nakažlivá, rozhodně bude mít delší inkubační dobu než jednu hodinu.

Prošli chrámem s týkovým Buddhou a doprovodnými bohy. Dveřmi dovnitř vpadalo mimořádně jasné denní světlo.

Ozbrojený doprovod obhlížel plnou minutu nádvoří a pak pokynul, že je čistý vzduch. Lisa a Ang Gelu kráčeli za ním.

Když Lisa vyšla na nádvoří, rozhlížela se po tmavých koutech, jestli nepostřehne nějaký pohyb. Všude panoval klid.

Ale ne nadlouho...

Zrovna se otočila zády, když protější budovou na opačném konci nádvoří oťrásl výbuch. Tlaková vlna ji srazila na ruce a kolena. Přikrčila se a ohlédla.

Ze střechy, která byla v jednom plameni, vyletovaly vzhůru tašky. Z roztržštěných oken šlehalo ohnivé koule a dveře se změnilly v oblak třísek, následovaný dýmem a ohněm. Přelila se přes ni vlna horka jako z rozpálené pece.

Vojáka několik kroků před ní porazil výbuch na záda. Zbraň si udržel jen díky tomu, že zaklel prsty za její kožený řemínek. Hrabal se na nohy a kolem něj dopadaly kousky rozbitých tašek.

Ang Gelu se také postavil a podával Lise pomocnou ruku.

To byla jeho zkáza.

Řinčení střešních tašek a hučení plamenů profálo ostřejší prásknutí. Výstřel. Horní polovina mnichova obličejce zmizela v krvavé cloně.

Tentokrát se ale nejednalo o práci jejich ozbrojeného doprovodu.

Voják prchal i se zbraní z dosahu dopadajících kusů kamene. Zdálo se, že výstřel neslyšel, ale oči se mu rozšířily hrůzou, když spatřil, jak se Ang Gelu hrouť k zemi. Instinktivně se vrhl doprava, aby se kryl za sousední chatrč. Zaječel na Lisu, díky panice zcela nesrozumitelně.

Lisa vycouvala zpátky ke dveřím do chrámu. Další výstřel zvedl obláček prachu u jejích nohou. Vymrštila se a skočila do temného nitra budovy.

Schovala se za rohem a sledovala, jak se voják přesunuje podél stěny, opatrně, aby se nedostal neznámému odstřelovači do rány.

Lisa zapomněla dýchat a doširoka vykulenýma očima se rozhlížela po střeších a oknech. Kdo to zastřelil Ang Gelua?

Pak ho spatřila.

Mračnem kouře u protější stavby přesprintoval nějaký stín. Lisa si

všimla, jak se plameny odrazily na kov. Zbraň. Odstřelovač opustil svou původní pozici a hledal si nové výhodné místo.

Lisa vyšla opět na otevřené prostranství a modlila se, aby ji stíny dostatečně kryly. Zavolala a zamávala na vojáka. Stál zády ke stěně a přesunoval se k ní, směrem k hlavnímu chrámu. Oči upíral k okraji střechy nad sebou. Nevšiml si pohybu odstřelovače.

Znovu na něj zaječela. „Vypadněte tam odtud!“ Nemluvila sice jeho jazykem, ale její paniku si nemohl s ničím splést. Jeho oči se střetly s jejíma. Naznačila mu, aby rychle přeběhl k jejímu úkrytu. Ukázala rukou a pokoušela se naznačit trasu, kudy se přesunoval odstřelovač. Ale kde je teď? Už zaujal nové postavení?

„Běžte!“ vykřikla.

Voják udělal krok směrem k ní. Náhlý záblesk za mužovým ramenem oznámil Lise, že se ve svém odhadu mylila. Ten muž neutíkal, aby zaujal nové postavení. Za oknem sousední budovy tančily plameny. Další nálož.

Ach, bože...

Detonace zastihla vojáka v polovině kroku. Dveře za ním explodovaly v podobě tisíce ostrých třísek, které vojáka zasáhly ve stejný okamžik, kdy jej nadzvedla tlaková vlna a mrštila jím přes nádvoří. Dopadl tvrdě na obličej a klouzal několik metrů po zemi.

Jakmile se zastavil, už se vůbec nehýbal, ani když mu začalo hořet oblečení.

Lisa ustoupila do nitra chrámu a nespouštěla oči ze vchodu. Vrátila se k zadním dveřím a na úzkou chodbu. Neměla žádný plán. Vlastně dokázala sotva ovládat vlastní myšlenky.

Byla si jistá jedinou věcí. Ať už zavraždil Ang Gelua a jejich doprovod kdokoliv, nejednalo se o žádného šíleného mnicha. Na to byly činy toho muže příliš promyšlené a profesionálně provedené.

A teď zbyla sama.

Rozhlédla se po úzké chodbě, na které leželo zkrvavené tělo Relu Naa. Zbytek chodby se zdál být volný. Kdyby se jí podařilo získat ten mnichův srp..., alespoň by držela v ruce nějakou zbraň...

Vykročila do chodby.

Než stačila udělat druhý krok, zhmotnila se za ní nějaká postava. Kolem krku se jí pevně sevřela nahá paže. Do ucha jí vyštěkl chraplavý hlas: „Nehýbejte se.“

Lisa nikdy nebyla zvyklá poslouchat a okamžitě udeřila útočnicka loktem do žaludku.

Ozvalo se uspokojivé heknutí a paže ji pustila. Útočník padl na brokátový závěs a vlastní vahou jej strhl k zemi. Dopadl na záda.

Lisa se otočila a přikrčila se, připravená vyběhnout.

Muž měl na sobě jen bederní roušku. Pleť měl snědou a tu a tam mu povrch těla brázdily staré jizvy. Měl zplihlé černé vlasy, které mu zakrývaly polovinu obličeje. Díky své velikosti, svalům a širokým ramenům vypadal spíš jako americký indián než jako tibetský mnich.

Také to ale mohlo být jenom tou bederní rouškou.

Se zasténáním k ní vzhlédl. Světlo lamp se odráželo od jeho ledově modrých očí.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Painter,“ vypravil ze sebe. „Painter Crowe.“

2. kapitola

DARWINOVA BIBLE

16. KVĚTNA

6.05

KODAŇ, DÁNSKO

Co mají kočky společného s knihkupectvími?

Velitel Grayson Pierce schroupal další tabletku claritinu a vyšel z hotelu Nyhavn. Včerejší průzkum mezi kodaňskou komunitou bibliofilů ho provedl po půl tuctu literárních podniků ve městě. Zdálo se, že v každém knihkupectví se usídlila kolonie koček, které obsadily místa na pokladně a procházely se po vršcích kývajících se regálů plných prachu a plesnivé kůže.

Teď za to trpěl. Potlačil kýchnutí. Možná jde jen o začínající nachlazení. Jaro v Kodani bylo sychravé a chladné jako zima v Nové Anglii. Nevzal si dostatečně teplé oblečení.

Na sobě měl rolák, který si koupil v předraženém butiku v sousedství hotelu. Byl vyroben ze surové vlny, nebarvené a neměkčené. A kousal. Přesto ho ale alespoň izoloval od ranního chladu. I když se rozednilo již před hodinou, studené slunce na břidlicové šedé obloze neskýtalo naději na teplejší den. Gray se poškrábal za límcem a vydal se k hlavnímu nádraží.

Jeho hotel stál vedle jednoho z městských kanálů. Obě strany vodní hladiny lemovaly vesele natřené řadové domy – směsice obchodů, hostinců a privátů –, které Grayovi připomínaly Amsterdam. Podél břehů se k sobě choulily nejrozmanitější lodky: vybledlé šalupy s nízkým ponorem, lesklé vyhlídkové lodě, majestátní dřevěné škunery a třpytivě bílé jachty. Když Gray jednu míjel, zavrtěl hlavou. Vypadala jako plovoucí svatební dort. Už v tuto časnou hodinu se po okolí procházelo několik návštěvníků vyzbrojených fotoaparáty a cvakalo spouštěmi od kovových mostních pilířů.

Gray přešel kamenné prostranství a půl bloku sledoval břeh kanálu. Pak se zastavil a opřel se o silný parapet nad vodní hladinou. V klidné vodě pod ním se objevil jeho odraz, který ho na okamžik vylekal. Ze stínu na něj hleděla tvář jeho otce – uhlově černé vlasy padající přes modré oči, zahnutá rýha půlící bradu a ostře řezané lícní kosti, které prozrazovaly velšské předky. Rozhodně se podobal otci. Nad touto skutečností Gray v posledních letech hloubal trochu příliš a dokonce kvůli tomu špatně spal.

Co dalšího ještě zdědil po svém otci?

Kolem propluly dvě černé labutě a rozkmitaly jeho odraz ve vodní hladině. Labutě mířily k mostu, s obřadně zahnutými krky se nonšalantně rozhlížely kolem.

Gray následoval jejich příkladu. Napřímil se a předstíral, že si chce vyfotit řadu loďek, zatímco si ve skutečnosti prohlížel most, který právě přešel. Sledoval opozdilce a hledal mezi nimi známé tváře, stejně jako cokoliv podezřelého. Ubytování v blízkosti kanálu mělo jednu výhodu. Mosty představovaly dokonalá místa, kde si mohl všimnout každého, kdo by se ho pokoušel sledovat. Střídavým přecházením mostů by odhalil i toho nejšikovnějšího protivníka. Počkal plnou minutu, ukládal si do paměti tváře a způsoby chůze, a nakonec spokojeně pokračoval dál.

Při plnění takového menšího úkolu jako tento byl podobný zvyk spíše paranoidní než nezbytný, ale Gray nosil kolem krku připomínku toho, že bdělost se vždycky vyplácí: řetízek s malým dračím přívěskem. Dostal jej jako dárek od agentky, která hrála na druhé straně plotu. Od té chvíle jej nesundal, aby nikdy nezapomněl na ostražitost.

Když opět vykročil, v kapse ucítil známou vibraci. Vytáhl mobilní telefon a otevřel jej. Kdo mu volá takhle časně ráno?

„Tady Pierce,“ ohlásil se.

„Grayi. To je dobře, že jsem tě zastihla.“

Známy hedvábný hlas ho i přes ranní zimu zahřál do morku kosti a zakaboněný výraz vystřídal úsměv. „Rachel...?“ Starostlivě zpomalil. „Děje se něco?“

Rachel Veronová představovala hlavní důvod, proč Gray požádal o přidělení na tuto misi, k níž musel přeletět Atlantik do Dánska. I když zdejší vyšetřování mohl zvládnout kterýkoliv nižší vědecký pracovník Sigmy, cesta mu poskytovala dokonalou příležitost, aby se znovu setkal s krásnou tmavovlasou poručicí od italských karabiniérů. Seznámili se minulý rok, když společně pracovali na jednom případě v Římě. Od té

doby využívali každé výmluvy, aby se mohli sejít. Nebylo to ovšem nic jednoduchého. Její práce ji držela v Evropě a jeho postavení u Sigmy zase omezovalo čas, který mohl trávit mimo Washington. Naposledy se viděli před osmi týdny.

To je příliš dlouho.

Gray si představil jejich poslední dostaveníčko v jedné vile v Benátkách, Rachelinu siluetu rýsující se proti otevřeným dveřím na balkon i to, jak se na její kůži odrážely paprsky večerního slunce. Strávili celý večer v posteli. Zaplavila je vlna vzpomínek: skořicově čokoládová chuť jejích úst, opojná vůně jejích vlhkých vlasů, horko jejího dechu, tiché steny, rytmus jejich propletených těl, hedvábné dotyky...

Modlil se, aby si Rachel nezapomněla přibalit to černé prádélko.

„Můj let má zpoždění,“ řekla Rachel a přetrhla tak jeho snění.

„Cože?“ Napřimil se a nedokázal potlačit v hlase zklamání.

„Přesměrovali mě na let KLM. Budu přistávat ve dvacet dva nula nula.“

V deset hodin. Zamračil se. To znamenalo, že musí zrušit rezervaci ve St. Gertruds Klosteru, restauraci se svíčkami, schoulené v kryptě středověkého kláštera. Musel ji objednat s týdenním předstihem.

„Je mi to líto,“ řekla Rachel do jeho mlčení.

„Ne..., to nic. Hlavně že dorazíš. Na ničem jiném nesejde.“

„Já vím. Moc mi chybíš.“

„Ty mně taky.“

Gray zavrtěl hlavou nad svou chabou reakcí. V srdci toho měl o tolik víc, ale slova se mu zasekla v krku. Proč je to pořád takové? První den každého rande potřebovali k tomu, aby překonali určitou formálnost a těžkopádný ostych. I když se dalo snadno snít, jak si pokaždé bez váhání padnou do náručí, realita vypadala jinak. První hodiny byli pouhými cizinci se společnými vzpomínkami. Jistě – obejmou se, políbí se, vyřknou ty správné věci, ale hlubší intimita vyžaduje určitý čas, několik hodin, než se seznámí s životem toho druhého na opačném břehu Atlantiku. Ještě důležitější ale bylo, že vždy potřebovali znovu najít svůj rytmus, onu hřejivou kadenci, která se vzápětí rozhoří do plamenu vášně.

A Gray se pokaždé obával, že ji nenaleznou.

„Jak se daří tvému otci?“ zeptala se Rachel, zahajujíc první kroky společného tance.

Gray odklon konverzace k jinému tématu uvítal. Alespoň ale měl dobré zprávy. „Vlastně je na tom docela dobře. Jeho symptomy se

v poslední době víceméně stabilizovaly. Měl jen pár záchvatů zmatečnosti. Matka je přesvědčená, že zlepšení nastalo díky kari.“

„Kari? Tomu koření?“

„Přesně tak. Přečetla si v jednom článku, že kurkumin, žlutý pigment z kari, účinkuje jako antioxidant a protizánětlivá látka. Možná dokonce pomáhá rozbíjet amyloidové shluky, které se objevují při Alzheimeru.“

„To zní slibně.“

„Takže teď matka dává kari úplně do všeho. I do míchaných vajec k snídani. Celý dům páchne jako indická restaurace.“

Ponuré jitro rozjasnil Rachelin zvonivý smích. „Aspoň že vaří.“

Gray se také usmál. Jeho matka, doživotní profesorka biologie na Univerzitě George Washingtona, nikdy nebyla známá svými úspěchy na poli domácích prací. Věnovala se své kariéře, což byla nutnost po pracovní nehodě, která z Grayova otce před dvěma desetiletími udělala invalidu. Nyní se otec, a s ním i celá rodina, potýkal s novým problémem: ranými stadii Alzheimerovy choroby. Nedávno Grayova matka odešla z univerzity, aby se mohla starat o otce, ale nyní už se zase začínalo mluvit o tom, že by se vrátila za katedru. Když všechno šlo tak dobře, Gray mohl alespoň na pár dní zmizet z Washingtonu a udělat si malý výlet do Evropy.

Než stačil odpovědět, ozval se mu druhý hovor. Podíval se, kdo volá. *Sakra...*

„Rachel, právě mi volají z ústředí. Musím to vzít. Je mi líto.“

„Tak to tě nebudu zdržovat.“

„Počkej, Rachel. Ještě potřebuji číslo tvého nového letu.“

„Jde o let KLM čtyři nula tři.“

„Mám to. Uvidíme se večer.“

„Tak večer,“ odpověděla a položila telefon.

Gray stiskl tlačítko, kterým aktivoval druhý hovor. „Tady Pierce.“

„Veliteli Pierci.“ Novoanglický přízvuk okamžitě identifikoval volajícího jako Logana Gregoryho, zástupce velitele Sigma Force, který sloužil přímo pod ředitelem Painterem Crowem. Logan jako obvykle neztrácel čas a přešel rovnou k věci.

„Zachytili jsme nové informace, které by se mohly týkat vašeho vyšetřování v Kodani. Interpol hlásí náhlý nárůst zájmu o dnešní aukci.“

Gray přešel další most a znovu se zastavil. Před deseti dny databáze Národního bezpečnostního úřadu (NSA) upozornila na sérii obchodů na

černém trhu, které se týkaly historických dokumentů, jež kdysi patřily vědcům z časů královny Viktorie. Někdo shromažďoval rukopisy, přepisy, právní listiny, dopisy a deníky z daného období, z nichž mnohé prošly rukama tajemných vlastníků. Normálně by se o něco takového Sigma Force nijak zvlášť nezajímala, protože její pozornost se soustředila na otázky globální bezpečnosti, ale databáze NSA propojila řadu z těchto obchodů s frakcemi v rámci teroristických organizací. A toky peněz takových organizací se nikdy nepřestávaly monitorovat.

I tak to ale nedávalo žádný smysl. I když takové historické dokumenty představují zajímavou spekulativní investici, nespadají do oblasti působnosti teroristů. Na druhou stranu, časy se mění.

V každém případě byla Sigma pověřena, aby prozkoumala, oč tu běží. Gray měl zjistit co možná nejvíce informací o prodeji „jen pro zvané“, který se měl uskutečnit později odpoledne a na němž se mělo obchodovat s řadou zajímavých položek, poskytnutých místními sběrateli a obchody. Proto Gray strávil poslední dva dny návštěvami zaprášených knihkupectví a antikvariátů v postranních uličkách Kodaně. Největší pomoci se mu dostalo v krámku na Højbro Plads, který vlastnil bývalý právník z Georgie. Díky krajanově pomoci si Gray připadal připravený. Měl v úmyslu obhlédnout si místo aukce a nainstalovat poblíž všech vchodů a východů miniaturní fotoaparáty. Na aukci hodlal jen sledovat hlavní protagonisty a pokud možno získat jejich snímky. Byl to poměrně jednoduchý úkol, ale jestli rozšíří databázi okrajových hráčů ve válce s terorem, bude jedině dobře.

„Co rozvířilo pozornost?“ zeptal se Gray.

„Objevila se nová položka a ta zaujala řadu hlavních hráčů, které vyšetřujeme. Stará bible. Do aukce ji právě zařadil soukromý majitel.“

„A co je na ní tak vzrušujícího?“

„Podle popisu tato bible patřila původně Darwinovi.“

„Charlesi Darwinovi, otci evoluce?“

„Přesně tak.“

Gray zamyšleně zatukal kotníkem prstu o cihlový parapet. Další vědec z viktoriánské doby. Zatímco o tom přemítal, nepřestával sledovat sousední most.

Přistihl se, že se soustředí na mladou dívku v tmavě modrém kabátku na zip a s kapucí přetaženou přes hlavu. Mohlo jí být sedmnáct... osmnáct let. Měla hladkou tvář a pleť barvy spáleného karamelu. Indka?

Pákistánka? Podle toho, co viděl z jejích vlasů, byly dlouhé, černé a splývaly ze strany kapuce v jediném silném copu. Přes levé rameno nesla zelený ošoupaný vak jako plno univerzitních studentů.

Až na to, že Gray tu dívku už viděl... Přecházela ten první most. Jejich oči se střetly, když od něj dívka byla asi padesát metrů. Odvrátila pohled příliš rychle. Amatérská chyba.

Sledovala ho.

Logan pokračoval: „Natáhl jsem adresu prodávajícího do vaší telefonní databáze. Měl byste mít dost času si s majitelem promluvit ještě před aukcí.“

Gray se podíval na adresu, která se mu objevila na displeji mobilu včetně tečky na plánu města. Osm bloků od něj, hned vedle Strøgetu, hlavního náměstí na pěší zóně, které se táhne centrem Kodaně. Není to daleko...

Ale nejdřív...

Koutkem oka Gray sledoval odraz mostu v klidné vodní hladině pod sebou. V tomto rozechvělém zrcadle přihlížel, jak se dívka hrbí a vytahuje si batoh o něco výše v chabém pokusu skrýt svoji tvář.

Věděla, že ji odhalil?

„Veliteli Pierci?“ řekl Logan.

Dívka došla na konec mostu a zmizela v postranní uličce. Gray čekal, jestli se nebude vracet.

„Veliteli Pierci, dostal jste tu adresu?“

„Ano, hned se na ni podívám.“

„Výborně.“ S tím Logan zavěsil.

Gray se ze svého místa u parapetu rozhlédl, jestli se znovu neobjeví ta dívka nebo nějaký její komplic. Litoval, že nechal svůj glock ráže 9 mm v hotelovém trezoru. Instrukce aukční síně ale hovořily naprosto jasně: všichni zvaní účastníci budou při vstupu prohledáni a budou muset projít detektorem kovů. Gray tak měl s sebou jako jedinou zbraň tvrzený plastový nůž v pouzdru v botě. Nic víc.

Čekal.

Chodců přibývalo, jak se město pomalu probouzelo do dalšího dne. Nějaký vyzábělý majitel obchodu zrovna rozkládal pouliční bedny s ledem a připravoval na ně čerstvé ryby: mořské jazyky, tresky, úhoře a nepostradatelné sledě.

Pach ryb ho nakonec vyhnal z jeho stanoviště u kanálu. Pokračoval v cestě a dával si dvojnásobný pozor.

Třeba je jenom příliš paranoidní, ale v jeho profesi je taková neuróza zdravá. Prsty si pohrával s dračím přívěskem na krku a kráčel do centra.

Po několika blocích se cítil natolik bezpečný, že vytáhl notýsek. Na první stránce měl vypsane položky na odpolední aukci, o něž měl největší zájem.

1. Kopie článku Gregora Mendela z roku 1865 o genetice.
2. Planckovy knihy o fyzice: *Thermodynamik* z roku 1897 a *Theorie der Wärmestrahlung* z roku 1906, obě podepsané autorem.
3. Deník botanika Huga de Vriese z roku 1901 o rostlinných mutacích.

Gray včera shromáždil o těchto položkách co nejvíce informací. Nyní k nim připojil ještě čtvrtý bod.

4. Rodinná bible Charlese Darwina.

S klapnutím zápisník zavřel a už postě si položil stejnou otázku: *Jaká je mezi nimi spojitost?*

Možná bude lepší, když řešení téhle hádanky přenechá v Sigmě někomu jinému. Napadlo ho, že by mohl nechat Logana, ať s podrobnostmi jeho šetření seznámí jeho kolegy Monka Kokkalise a Kathryn Bryantovou. Ti dva prokázali, že jsou experty ve skládání detailů a hledání souvislostí tam, kde žádné na první pohled nejsou. Tady ale třeba žádná spojitost jednoduše opravdu není. To se zatím nedalo vyloučit. Gray potřeboval další informace a fakta, a to zejména o tom posledním bodu.

Do té doby nechá ty dvě hrdličky na pokoji.

21.32 NEWYORSKÉHO ČASU WASHINGTON, D.C.

„Je to pravda?“

Monk položil dlaň na nahé břicho ženy, kterou miloval. Klečel vedle postele v oranžovočerných tepláčkách Nike. Jeho tričko, propocené po večerním joggingu, leželo na podlaze, kam ho odhodil. Obočí, které představovalo jediný porost na jeho jinak vyholené hlavě, měl na čele vysoko vyklenuté v nadějném očekávání.

„Ano,“ potvrdila Kat. Jemně mu odsunula ruku a odkulila se na druhou stranu postele.

Monk se široce zazubil. Nemohl si pomoci. „Jsi si jistá?“

Kat vstala a vydala se do koupelny, jen v bílých kalhotkách a velkém tričku s logem Georgijské techniky. Její rovné kaštanově hnědé vlasy jí volně splývaly na ramena. „Měla jsem pět dní zpoždění,“ odpověděla podrážděně. „Včera jsem si udělala těhotenský test.“

Monk si stoupl. „Včera? Proč jsi mi to neřekla?“

Kat zmizela v koupelně a přivřela za sebou dveře.

„Kat?“

Slyšel, jak si pouští vodu ve sprše. Obešel postel a zastavil se u dveří do koupelny. Chtěl vědět víc. Sdělila mu tu bombu, když se vrátil z běhání a našel ji schoulenou na posteli. Měla červené oči a opuchlý obličej. Plakala. Chvilí mu trvalo, než ji ukonejšil natolik, aby mu řekla, co jí dělalo celý den takové starosti.

Zaklepal na dveře. Ten zvuk vyšel hlasitěji a naléhavěji, než zamýšlel. Zamračil se na neposlušnou ruku. Pětiprstá protéza představovala nejmodernější náhradu, napěchovanou nejnovějšími zařízeními DARPY. Dostal ji poté, co v jedné misi přišel o vlastní. Plast a kov ale není maso. To klepání na dveře znělo, jako kdyby se do nich chystal udělat tunel.

„Kat, mluv se mnou,“ řekl jemně.

„Jen si dám rychlou sprchu.“

Přestože mu odpověděla s povzdechem, Monk v jejím hlase slyšel napětí. Nahlédl do koupelny. I když už spolu chodili téměř rok a on měl v jejím bytě svou vlastní zásuvku v prádelníku, existovaly jisté limity soukromí.

Kat seděla na prkénku toalety a hlavu měla svěřenou v dlaních.

„Kathryn...“

Vzhlédla, jednoznačně poplašená nad jeho vpádem. „Monku!“ Naklonila se ke dveřím, aby je dovřela.

Zablokoval je nohou. „Vždyť jsi tu jen seděla.“

„Čekala jsem, až se mi ohřeje sprcha.“

Monk si při vstupu všiml párou zamlženého zrcadla. Místnost voněla po jasmínu. Ta vůně v něm vyvolávala nejruznější vzpomínky. Přistoupil k ní a klekl si.

Odtáhla se od něj.

Položil jí ruce – jednu pravou, jednu umělou – na kolena.

Nepodívala se mu do očí, ani nezvedla hlavu.

Roztáhl jí kolena, naklonil se mezi ně a přejel jí rukama po vnější straně stehů až k hýždím. Přitáhl ji k sobě.

„Já musím...“ začala.

„Musíš jít ke mně.“ Zvedl ji a posadil si ji na klín. Její tvář byla těsně u jeho.

Konečně se jejich oči střetly. „Já... omlouvám se.“

Naklonil se ještě blíže. „Za co?“ Jejich rty se o sebe otřely.

„Měla jsem být opatrnější.“

„Nevzpomínám si, že bych si stěžoval.“

„Ale takováhle chyba...“

„Nikdy.“ Tvrdě ji políbil – ne zlostně, ale na znamení, že se na něj může spolehnout. Zašeptal: „Nikdy tomu tak neříkej.“

Objala ho a spojila ruce za jeho zády. Její vlasy voněly jasmínem. „Co budeme dělat?“

„Možná nevím všechno, ale tohle ano.“

Překulil ji na bok a položil ji na koupelnovou předložku.

„Ach,“ vydechla.

7.55

KODAŇ, DÁNSKO

Gray seděl v kavárně naproti malému antikvariátu a prohlížel si obchod na druhé straně ulice.

Na okně se skvěl nápis SJÆLDEN BØGER, VZÁCNÉ KNIHY. Knihkupectví zabíralo přízemí řadového patrového domu se střechou z červených tašek. Vypadal úplně stejně jako jeho sousedé po obou stranách. A stejně jako ostatní domy v této chudší části města byl v havarijním stavu. Horní okna zakrývala prkna a krámk byl zabezpečen za ocelovou zábranou.

Zavřeno.

Zatímco Gray čekal, až majitel obchůdku otevře, kriticky hleděl na protější dům a srkal to, co tady v Dánsku vydávali za horkou čokoládu. Nápoj byl tak hustý a sladký, že chutnal jako roztavená čokoládová tyčinka. Pátravě se pokoušel proniknout pohledem zabeđená okna. I když měl dům za sebou jednoznačně lepší časy, stále ještě se mohl pyšnit kouzlem Starého světa: z podkroví vyhlížely vikýře, v prvním patře

se křížovaly těžké trámy a příkrý svah střechy byl stále připravený setřásat dlouhé zimní chumelenice. Gray si dokonce všiml starých jizev pod okny, kde kdysi visely truhlíky s květinami.

Rozjímal nad možnostmi, jak by se dům dal zrestaurovat do původního lesku, aby skloubil novodobé technické požadavky s estetikou.

Málem cítil vůni pilin.

Tato poslední myšlenka zaplašila jeho příjemné zasnění. Vybavily se mu další vzpomínky, nezvané a nechtěné: otcova dílna vzadu v garáži, kde mu Gray vždycky po škole pomáhal. To, co obvykle začínalo jako jednoduchá práce, často končilo hlasitými hádkami, při kterých létala slova, jež se dala obtížně brát zpátky. Neustálé šarvátky nakonec Graye vypudily ze střední školy a dohnaly ho ke vstupu do armády. Teprve v poslední době otec se synem našli nové způsoby komunikace a naučili se respektovat svoje odlišnosti.

I tak Graye stále pronásledovala poznámka, kterou jednou jen tak mimochodem pronesla jeho matka. O tom, že si je Gray s otcem mnohem podobnější, než si kterýkoliv z nich uvědomuje. Proč ho to v poslední době tak trápilo? Odsunul tu vzpomínku stranou a potřásl hlavou.

Podíval se na hodinky. Toužil pokračovat ve svých denních úkolech. Už si obhlédl aukční síň a připevnil dva fotoaparáty k předním i zadním přístupovým cestám. Zbývalo už jen promluvit si s majitelem zdejšího obchodu o té bibli a pořídít pár snímků hlavních aktérů. To bude všechno a on bude moci strávit celý dlouhý víkend s Rachel.

Pomyšlení na její úsměv mu uvolnilo zatuhlá ramena.

Konečně se za řekou ozval zvon, dveře do antikvariátu se otevřely a ocelová brána počala vyjíždět vzhůru.

Gray se napřímil. Překvapilo ho, když spatřil, kdo ten krámek otvírá. Černé vlasy spletené do copu, kávová pleť, široké oči tvaru mandlí. Byla to ta dívka, která ho ráno sledovala. Dokonce měla na sobě stejný kabátek a zelený odřený vak.

Gray vylovil z kapsy chumel bankovek a nechal je na stole. Byl rád, že se může přestat zabývat vlastním nitrem a začít s nějakou prací.

Přešel přes úzkou ulici zrovna v okamžiku, kdy dívka připevňovala vytaženou bránu. Ohlédla se na něj beze stopy překvapení.

„Nechte mě hádat, kámo,“ oslovila ho břitkou angličtinou ochucenou britským přízvukem a přejela ho pohledem od hlavy k patě. „Američan.“

Zamračil se nad jejími přídrzlými způsoby. Ještě neřekl ani slovo.

I nadále se však tvářil mírně zvědavě a nedal najevo, že ví o tom, jak ho ráno sledovala. „Jak jste to poznala?“

„Podle vaší chůze. Jako kdybyste měl v zadku klacek. To vás bezpečně prozrazuje.“

„Neříkejte.“

Přípevnila bránu. Gray si na jejím kabátku všiml několika odznáčků: duhové vlajky Greenpeace, stříbrného keltského znaku, zlatého egyptského ankh a barevné sbírky knoflíků se slogany v dánštině a jedním v angličtině – GO LEMMINGS GO. Také měla na ruce bílý gumový náramek se slovem NADĚJE.

Mávla na něj, aby uhnul, ale vrazila do něj, když nezareagoval dostatečně rychle. Na odchodu se k němu otočila. „Krám otvírá až za hodinu. Sorry, kámo.“

Gray stál na prahu a díval se ze dveří do antikvariátu na onu dívku. Přešla ulici a zamířila do kavárny. Když procházela kolem stolku, u kterého Gray před chvílkou nechal několik bankovek, jednu zvedla a vešla dovnitř. Okénkem sledoval, jak si objednává dvě velké kávy a platí za ně zcizenými penězi.

Za okamžik se vrátila se dvěma plastovými kelímky v rukách.

„Ještě jste tady?“ zeptala se.

„Momentálně nemám, kde jinde bych byl.“

„To je smůla.“ Dívka kývla na zavřené dveře a pozvedla obě plné ruce. „No?“

„Ach.“ Gray se otočil a otevřel jí dveře.

Protáhla se kolem něj dovnitř. „Bertale!“ zaburácela – a ohlédla se na Graye. „Tak jdete dovnitř, nebo ne?“

„Myslel jsem, že jste říkala...“

„Blbost.“ Obrátila oči v sloup. „Dost těch šarád. Nedělejte, že jste mě ráno neviděl.“

Gray ztuhl. Takže se nejednalo o shodu okolností. Ona ho doopravdy sledovala.

Zavolala do nitra obchodu: „Bertale! Ať už jsi tady!“

Gray zmateně a opatrně vstoupil dovnitř. Zůstal stát u dveří, připravený na všechno.

Krámeček byl stejně úzký jako ulice. Po obou stranách se ke stropu tyčily police s nejrůznějšími knihami, texty a brožurami. O několik kroků dál lemovaly hlavní uličku dvě prosklené skříně, na první pohled